

Izdevums latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

62. gadagājums

2019. gada 12. augusts

Saturs

IV Paziņojumi

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

Eiropas Savienības Tiesa

2019/C 270/01	Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i>	1
---------------	---	---

V Atzīnumi

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

Tiesa

2019/C 270/02	Lieta C-458/15: Tiesas (piektā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Landgericht Saarbrücken (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — kriminālprocess pret K.P. (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kopējā ārpolitika un drošības politika — Cīņa pret terorismu — Ierobežojoši pasākumi, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām — Līdzekļu iesaldēšana — Kopējā nostāja 2001/931/KĀDP — 1. panta 4. un 6. punkts — Regula (EK) Nr. 2580/2001 — 2. panta 3. punkts — Padomes lēmums, ar kuru organizācija ir atstāta terora aktos iesaistīto personu, grupu un organizāciju sarakstā — Spēkā esamība)	2
2019/C 270/03	Lieta C-612/16: Tiesas (astotā palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums (First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Apvienotā Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — C & J Clark International Ltd/Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Antidempings — Regulu, ar ko atkārtoti uzliek antidempinga maksājumu, interpretācija un spēkā esamība pēc Tiesas pasludināta sprieduma, ar kuru tiesību akts atzīts par spēkā neesošu — Juridiskais pamats — Atpakaļejoša spēka aizliegums — Noilgums) ..	3

2019/C 270/04	Lieta C-591/17: Tiesas (virs palāta) 2019. gada 18. jūnija spriedums — Austrijas Republika/Vācijas Federatīvā Republika (Valsts pienākumu neizpilde — LESD 18., 34., 56. un 92. pants — Dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta infrastruktūras izmantošanas nodeva pasažieru mehāniskajiem transportlīdzekļiem — Situācija, kurā šajā dalībvalstī reģistrēto transportlīdzekļu īpašnieki ir atbrīvoti no mehānisko transportlīdzekļu nodokļa apmēra, kas atbilst šai nodevai)	4
2019/C 270/05	Lieta C-607/17: Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums (Högsta förvaltningsdomstolen (Zviedrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Skatteverket/Memira Holding AB (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Uzņēmumu ienākuma nodoklis — Sabiedrību grupa — Brīvība veikt uzņēmējdarbību — Meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumu atskaitīšana — Jēdziens “galīgie zaudējumi”— Apvienošanās, kurā mātesuzņēmums pārņem meitasuzņēmumu — Meitasuzņēmuma rezidences valsts tiesību akti, saskaņā ar kuriem apvienošanās gadījumā zaudējumus var atskaitīt vienīgi uzņēmums, kuram šie zaudējumi ir radušies)	5
2019/C 270/06	Lieta C-608/17: Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums (Högsta förvaltningsdomstolen (Zviedrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Skatteverket/Holmen AB (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Uzņēmumu ienākuma nodoklis — Sabiedrību grupa — Brīvība veikt uzņēmējdarbību — Meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumu atskaitīšana — Jēdziens “galīgie zaudējumi”— Piemērošana zemāka līmeņa meitasuzņēmumam — Mātesuzņēmuma rezidences valsts tiesību akti, saskaņā ar kuriem tiek prasīts, lai meitasuzņēmums piederētu tieši — Meitasuzņēmuma rezidences valsts tiesību akti, saskaņā ar kuriem tiek ierobežotas tiesības kompensēt zaudējumus un tas tiek aizliegts likvidācijas gadā)	6
2019/C 270/07	Lieta C-660/17 P: Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums — RF/Eiropas Komisija (Apelācija — Prasība atcelt tiesību aktu — Prasības pieteikuma nosūtīšana pa faksu — Prasības pieteikuma oriģināla iesniegšana Vispārējās tiesas kanclerijā pēc termiņa beigām — Pasta sūtījuma piegādes kavēšanās — Jēdziens “nepārvarama vara vai neparedzēti apstākļi”)	7
2019/C 270/08	Lieta C-682/17: Tiesas (piektā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Verwaltungsgericht Berlin (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — ExxonMobil Production Deutschland GmbH/Bundesrepublik Deutschland (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Vide — Direktīva 2003/87/EK — Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēma — Iekārta dabasgāzes apstrādei — Sēra savākšana — “Klausa process”— Elektroenerģijas ražošana palģierīcē — Siltuma ražošana — Raksturīgā oglekļa dioksīda (CO2) emisija — 2. panta 1. punkts — Piemērošanas joma — I pielikums — “Kurināmā sadedzināšanas” darbība — 3. panta u) punkts — Jēdziens “elektroenerģijas ražošana iekārta”— 10.a panta 3. un 4. punkts — Pagaidu noteikumi saskaņotai siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu bezmaksas sadalei — Lēmums 2011/278/ES — Piemērošanas joma — 3. panta c) punkts — Jēdziens “siltuma līmeņatzīmes apakšiekārta”).....	7
2019/C 270/09	Lieta C-1/18: Tiesas (piektā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Augstākās tiesas (Latvija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — SIA “Oribalt Rīga”, agrāk — SIA “Oriola Rīga”/Valsts ieņēmumu dienests (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Muitas savienība — Regula (EEK) Nr. 2913/92 — 30. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkts — Regula (EEK) Nr. 2454/93 — 152. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts — Preču muitas vērtības noteikšana — Jēdziens “līdzīgas preces”— Medikamenti — Visu faktoru, kas var ietekmēt konkrēta medikamenta ekonomisko vērtību, ņemšana vērā — 90 dienu termiņš, kurā ievestajām precēm ir jābūt pārdotām Eiropas Savienībā — Strikts termiņš — Tirdzniecības atlaižu neņemšana vērā)	8
2019/C 270/10	Lieta C-41/18: Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums (Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Meca Srl/Comune di Napoli (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Publiski līgumi — Direktīva 2014/24/ES — 57. panta 4. punkta c) un g) apakšpunkts — Publisko pakalpojumu iepirkumu procedūras — Fakultatīvi iemesli izslēgšanai no iepirkuma procedūras — Ar profesionālo darbību saistīts smags pārkāpums, kas liek apšaubīt ekonomikas dalībnieka godprātību — Agrāka līguma izbeigšana tā izpildes pārkāpumu dēļ — Pārsūdzība tiesā, kas liedz līgumslēdzējai iestādei novērtēt līguma pārkāpumu līdz tiesvedības tiesā beigām)	9

2019/C 270/11	Lieta C-72/18: Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Juzgado Contencioso-Administrativo no 1 de Pamplona (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Daniel Ustariz Aróstegui/Departamento de Educación del Gobierno de Navarra (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Direktīva 1999/70/EK — UNICE, CEEP un EAK noslēgtais pamatnolīgums par darbu uz noteiktu laiku — 4. klauzulas 1. punkts — Nediskriminācijas princips — Izglītības publiskais sektors — Valsts tiesiskais regulējums, kurā piemaksa pie algas ir paredzēta vienīgi skolotājiem, kas ir nodarbināti uz nenoteiktu laiku kā civildienesta ierēdņi — Skolotāju izslēgšana, kuri nodarbināti uz noteiktu laiku kā administratīvie līgumdarbinieki — Jēdziens “objektīvi iemesli” — Civildienesta ierēdņa statusam raksturīgās pazīmes)	10
2019/C 270/12	Lieta C-100/18: Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Tribunal Supremo (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Línea Directa Aseguradora SA/Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Civiltiesiskās atbildības apdrošināšana saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu — Direktīva 2009/103/EK — 3. panta pirmā daļa — Jēdziens “transportlīdzekļu lietošana” — Mantiskais kaitējums, kurš nodarīts ēkai tās privātā garāžā novietotā transportlīdzekļa aizdegšanās dēļ — Obligātās apdrošināšanas segums)	11
2019/C 270/13	Lieta C-291/18: Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Curtea de Apel București (Rumānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Grup Servicii Petroliere SA/Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kopēja pievienotās vērtības nodokļa (PVN) sistēma — Direktīva 2006/112/EK — 148. panta a) un c) punkts — Atbrīvojumi starptautiskajai transportēšanai — Pašizceļošanas piekrastes zonas urbsšanas platformas piegāde — Jēdziens “kuģi, kurus izmanto kuģošanai atklātā jūrā” — Apjoms)	12
2019/C 270/14	Lieta C-404/18: Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Arbeidsrechtbank Antwerpen (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Tine Vandebon, Jamina Hakelbracht, Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen/WTG Retail BVBA (Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Direktīva 2006/54/EK — Vienlīdzīga attieksme pret vīriešiem un sievietēm — Pieeja darbam un darba nosacījumi — 24. pants — Aizsardzība pret pakļaušanu netaisnībai — Amata kandidātes noraidīšana grūtniecības dēļ — Darba ņēmējs, kas iesaistījies šīs kandidātes labā — Darbinieka atlaišana)	12
2019/C 270/15	Lieta C-313/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 15. aprīlī Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus) iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 14. februāra rīkojumu lietā T-125/18 Associazione GranoSalus/Komisija	13
2019/C 270/16	Lieta C-336/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 18. aprīlī iesniedza Grondwettelijk Hof (Beļģija) — Centraal Israëlitisch Consistorie van België u.c., Unie Moskeeën Antwerpen VZW un Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG un KH, Executief van de Moslims van België u.c, Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België. Section belge du Congrès juif mondial et Congrès juif européen VZW u.c./LI, Vlaamse regering, Waalse regering, Kosher Pultry BVBA u.c. un Centraal Israëlitisch Consistorie van België u.c., Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)	15
2019/C 270/17	Lieta C-360: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 3. maijā iesniedza College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nīderlande) — Crown Van Gelder BV/Autoriteit Consument en Markt	16
2019/C 270/18	Lieta C-361/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 3. jūnijā iesniedza College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nīderlande) — De Ruiter vof/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	17
2019/C 270/19	Lieta C-372/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 10. maijā iesniedza Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Beļģija) — Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM)/Weareone.World BVBA, Wecandance NV	17
2019/C 270/20	Lieta C-384/19: Prasība, kas celta 2019. gada 16. maijā — Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste	18

2019/C 270/21	Lieta C-387/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 17. maijā iesniedza Raad van State (Beļģija) — RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel/Vlaams Gewest	19
2019/C 270/22	Lieta C-388/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 17. maijā iesniedza Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugāle) — MK/Autoridade Tributária e Aduaneira	20
2019/C 270/23	Lieta C-392/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 21. maijā iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) — VG Bild-Kunst/Stiftung Preußischer Kulturbesitz	20
2019/C 270/24	Lieta C-401/19: Prasība, kas celta 2019. gada 24. maijā — Polijas Republika/Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome	21
2019/C 270/25	Lieta C-403/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 24. maijā iesniedza Conseil d'État (Francija) — Société Générale SA/Ministre de l'Action et des Comptes publics	22
2019/C 270/26	Lieta C-437/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 31. maijā iesniedza Cour administrative (Luksemburga) — État du Grand-duché de Luxembourg/L.....	23
2019/C 270/27	Lieta C-441/19 PPU: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 12. jūnijā iesniedza Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nīderlande) — TQ/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	24
2019/C 270/28	Lieta C-445/19: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 6. jūnijā iesniedza Østre Landsret (Dānija) — Viasat Broadcasting UK Ltd pret TV2/Danmark A/S, Dānijas Karaliste	24
2019/C 270/29	Lieta C-475/19 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 10. aprīļa spriedumu lietā T-229/17 Vācijas Federatīvā Republika/Eiropas Komisija 2019. gada 20. jūnijā iesniedza Vācijas Federatīvā Republika.....	25
2019/C 270/30	Lieta C-498/19 P: Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 27. jūnijā Rumānija iesniedza par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2019. gada 30. aprīļa rīkojumu lietā T-530/18 Rumānija/Komisija	27
Vispārējā tiesa		
2019/C 270/31	Lieta T-488/18: Prasība, kas celta 2019. gada 17. jūnijā — XC/Komisija.....	29
2019/C 270/32	Lieta T-236/19: Prasība, kas celta 2019. gada 8. aprīlī — Comité de Douzelage de Houffalize/Komisija un EACEA .	30
2019/C 270/33	Lieta T-297/19: Prasība, kas celta 2019. gada 6. maijā — Dragomir/Komisija.....	31
2019/C 270/34	Lieta T-330/19: Prasība, kas celta 2019. gada 31. maijā — PNB Banka u.c./ECB.....	32
2019/C 270/35	Lieta T-344/19: Prasība, kas celta 2019. gada 10. jūnijā — Front Polisario/Padome	33
2019/C 270/36	Lieta T-356/19: Prasība, kas celta 2019. gada 12. jūnijā — Front Polisario/Padome	35

2019/C 270/37	Lieta T-358/19: Prasība, kas celta 2019. gada 13. jūnijā– Groupe Canal +/Komisija	35
2019/C 270/38	Lieta T-367/19: Prasība, kas celta 2019. gada 19. jūnijā — Camerin/Komisija	36
2019/C 270/39	Lieta T-368/19: Prasība, kas celta 2019. gada 18. jūnijā — Datenlotsen Informationssysteme/Komisija	37
2019/C 270/40	Lieta T-375/19: Prasība, kas celta 2019. gada 20. jūnijā — Pisoni/Parlaments.....	39
2019/C 270/41	Lieta T-377/19: Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — Topcart/EUIPO — Carl International (“TC CARL”)	39
2019/C 270/42	Lieta T-378/19: Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — Topcart/EUIPO — Carl International (“TC CARL”)	40
2019/C 270/43	Lieta T-379/19: Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation/EUIPO (“Serviceplan”)	41
2019/C 270/44	Lieta T-380/19: Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation/EUIPO (“Serviceplan Solutions”)	42
2019/C 270/45	Lieta T-381/19: Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — adp Gauselmann/EUIPO — Gameloft (“City Mania”) ...	43
2019/C 270/46	Lieta T-382/19: Prasība, kas celta 2019. gada 25. jūnijā — Turk Hava Yollari/EUIPO — Sky (“skylife”)	44
2019/C 270/47	Lieta T-383/19: Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — CI u.c./Parlaments un Padome.....	45
2019/C 270/48	Lieta T-385/19: Prasība, kas celta 2019. gada 25. jūnijā — Mazzone/Parlaments.....	46
2019/C 270/49	Lieta T-388/19: Prasība, kas celta 2019. gada 28. jūnijā — Puigdemont i Casamajó un Comín i Oliveres/Parlaments	47
2019/C 270/50	Lieta T-389/19: Prasība, kas celta 2019. gada 27. jūnijā — Coppo Gavazzi/Parlaments.....	48
2019/C 270/51	Lieta T-390/19: Prasība, kas celta 2019. gada 27. jūnijā — Muscardini/Parlaments.....	50
2019/C 270/52	Lieta T-391/19: Prasība, kas celta 2019. gada 27. jūnijā — Vinci/Parlaments	50
2019/C 270/53	Lieta T-392/19: Prasība, kas celta 2019. gada 27. jūnijā — Mantovani/Parlaments	51
2019/C 270/54	Lieta T-400/19: Prasība, kas celta 2019. gada 28. jūnijā — Iccrea Banca/VNV	52

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī

(2019/C 270/01)

Jaunākā publikācija

OV C 263, 5.8.2019.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 255, 29.7.2019.

OV C 246, 22.7.2019.

OV C 238, 15.7.2019.

OV C 230, 8.7.2019.

OV C 220, 1.7.2019.

OV C 213, 24.6.2019.

Šie teksti pieejami

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Tiesas (piektā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Landgericht Saarbrücken (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — kriminālprocess pret K.P.

(Lieta C-458/15) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kopējā ārpolitika un drošības politika — Cīņa pret terorismu — Ierobežojoši pasākumi, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām — Līdzekļu iesaldēšana — Kopējā nostāja 2001/931/KĀDP — 1. panta 4. un 6. punkts — Regula (EK) Nr. 2580/2001 — 2. panta 3. punkts — Padomes lēmums, ar kuru organizācija ir atstāta terora aktos iesaistīto personu, grupu un organizāciju sarakstā — Spēkā esamība)

(2019/C 270/02)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Saarbrücken

Pamata kriminālprocesa dalībnieks

K.P.

Rezolutīvā daļa

1) Prejudiciālā jautājuma pārbaudē nav atklājies neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt spēkā esamību:

— Padomes Lēmumam 2007/445/EK (2007. gada 28. jūnijs), ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumus 2006/379/EK un 2006/1008/EK;

— Padomes Lēmumam 2007/868/EK (2007. gada 20. decembris), ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/445/EK;

- Padomes Lēmumam 2008/583/EK (2008. gada 15. jūlijs), ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/868/EK, un
- Padomes Lēmumam 2009/62/EK (2009. gada 26. janvāris), ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2008/583/EK.
- 2) Padomes Regula (EK) Nr. 501/2009 (2009. gada 15. jūnijs), ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2009/62/EK, nav spēkā, jo ar to Liberation Tigers of Tamil Eelam tika atstāta Padomes Regulas (EK) Nr. 2580/2001 2001. gada 27. decembris par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, 2. panta 3. punktā paredzētajā sarakstā.

(¹) OV C 354, 26.10.2015.

Tiesas (astotā palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums (First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Apvienotā Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — C & J Clark International Ltd/Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Lieta C-612/16) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Antidempings — Regulu, ar ko atkārtoti uzliek antidempinga maksājumu, interpretācija un spēkā esamība pēc Tiesas pasludināta sprieduma, ar kuru tiesību akts atzīts par spēkā neesošu — Juridiskais pamats — Atpakaļejoša spēka aizliegums — Noilgums)

(2019/C 270/03)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: C & J Clark International Ltd

Atbildētāji: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Rezolutīvā daļa

- 1) Tiesai uzdoto jautājumu par spēkā esamību izskatīšanas laikā nav atklāts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2016/1395 (2016. gada 18. augusts), ar kuru atkārtoti uzliek galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, ko piemēro tādu konkrētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes apavu importam, kuriem ir ādas virsa un kurus ražo Buckingham Shoe Mfg Co. Ltd, Buildyet Shoes Mfg., Dongguan Elegant Top Shoes Co. Ltd, Dongguan Stella Footwear Co Ltd, Dongguan Taiway Sports Goods Limited, Foshan City Nanhai Qun Rui Footwear Co., Jianle Footwear Industrial, Sihui Kingo Rubber Shoes Factory, Synfort Shoes Co. Ltd, Taicang Kotoni Shoes Co. Ltd, Wei Hao Shoe Co. Ltd, Wei Hua Shoe Co. Ltd, Win Profile Industries Ltd, un īsteno Tiesas spriedumu apvienotajās lietās C-659/13 un C-34/14, nedz arī Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2016/1647 (2016. gada 13. septembris), ar kuru atkārtoti uzliek galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kas uzlikts tādu konkrētu apavu ar ādas virsu importam, kuru izcelsme ir

Vjetnamā un kurus ražo Best Royal Co. Ltd, Lac Cuong Footwear Co. Ltd, Lac Ty Co. Ltd, Saoviet Joint Stock Company (Megas-tar Joint Stock Company), VMC Royal Co. Ltd, Freetrend Industrial Ltd. un tā saistītais uzņēmums Freetrend Industrial A (Vietnam) Co. Ltd., Fulgent Sun Footwear Co. Ltd, General Shoes Ltd, Golden Star Co. Ltd, Golden Top Company Co. Ltd, Kingmaker Footwear Co. Ltd., Tripos Enterprise Inc., Vietnam Shoe Majesty Co. Ltd, un īsteno Tiesas spriedumu apvienotajās lietās C-659/13 un C-34/14, spēkā esamību.

- 2) Noilguma tiesiskais regulējums, kas paredzēts Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2700/2000 (2000. gada 16. novembris), 221. panta 3. punktā, ir piemērojams to antidempinga maksājumu iekasēšanai, ko nosaka šī sprieduma rezolutīvās daļas 1. punktā minētās īstenošanas regulas.

⁽¹⁾ OV C 38, 6.2.2017.

Tiesas (virs palāta) 2019. gada 18. jūnija spriedums — Austrijas Republika/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-591/17) ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — LESD 18., 34., 56. un 92. pants — Dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta infrastruktūras izmantošanas nodeva pasažieru mehāniskajiem transportlīdzekļiem — Situācija, kurā šajā dalībvalstī reģistrēto transportlīdzekļu īpašnieki ir atbrīvoti no mehānisko transportlīdzekļu nodokļa apmērā, kas atbilst šai nodevai)

(2019/C 270/04)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Austrijas Republika (pārstāvji: G. Hesse, J. Schmoll un C. Drexel)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji: T. Henze un S. Eisenberg, pārstāvji, kam palīdz C. Hillgruber, Rechtsanwalt)

Persona, kas iestājusies lietā prasītājas prasījumu atbalstam: Nīderlandes Karaliste (pārstāvji: J. Langer, J.M. Hoogveld un M. Bulterman)

Persona, kas iestājusies lietā atbildētājas prasījumu atbalstam: Dānijas Karaliste (pārstāvji: Nymann-Lindgren un M. Wolff)

Rezolutīvā daļa

- 1) Ieviešot infrastruktūras izmantošanas nodevu saistībā ar pasažieru mehāniskajiem transportlīdzekļiem un vienlaikus paredzot transportlīdzekļu, kas reģistrēti Vācijā, īpašniekiem atbrīvojumu no mehānisko transportlīdzekļu nodokļa, kas piešķirts vismaz samaksātās nodevas apmērā līdzvērtīgā apmērā, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi savus pienākumus, kas tai izriet no LESD 18., 34., 56. un 92. panta.
- 2) Prasību pārējā daļā noraidīt.

- 3) Vācijas Federatīvā Republika atlīdzina trīs ceturtdaļas no Austrijas Republikas tiesāšanās izdevumiem un sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.
- 4) Austrijas Republika sedz vienu ceturtdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem pati.
- 5) Nīderlandes Karaliste un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

(¹) OV C 402, 27.11.2017.

**Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums (Högsta förvaltningsdomstolen (Zviedrija) lūgums
sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Skatteverket/Memira Holding AB**

(Lieta C-607/17) (¹)

**(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Uzņēmumu ienākuma nodoklis — Sabiedrību grupa — Brīvība veikt
uzņēmējdarbību — Meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumu atskaitīšana — Jēdziens “galīgie zaudējumi” —
Apvienošanās, kurā mātesuzņēmums pārņem meitasuzņēmumu — Meitasuzņēmuma rezidences valsts tiesību
akti, saskaņā ar kuriem apvienošanās gadījumā zaudējumus var atskaitīt vienīgi uzņēmums, kuram šie zaudējumi
ir radušies)**

(2019/C 270/05)

Tiesvedības valoda — zviedru

Iesniedzējtiesa

Högsta förvaltningsdomstolen

Pamatlietas puses

Prasītājs: Skatteverket

Atbildētāja: Memira Holding AB

Rezolutīvā daļa

- 1) Izvērtējot, vai meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumi ir uzskatāmi par galīgiem 2005. gada 13. decembra sprieduma Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē, tam vien, ka meitasuzņēmuma dalībvalstī apvienošanās gadījumā nav atļauts vienas uzņēmējdarbības zaudējumus pārnest citam nodokļa maksātājam, lai gan mātesuzņēmuma dalībvalstī šāda pārvešana ir atļauta gadījumā, kad apvienojas divas uzņēmējdarbības rezidentes, nav izšķirošas nozīmes, ja vien mātesuzņēmums nepierāda, ka tam nav iespējams šos zaudējumus izmantot, piemēram, pārdošanas darījuma ceļā, lai tādējādi zaudējumus nākamajos finanšu gados varētu ņemt vērā trešā persona.
- 2) Gadījumā, kad pirmajā jautājumā minētais apstāklis izrādās nozīmīgs, nav nozīmes, ka meitasuzņēmuma rezidences valstī nav neviena cita subjekta, kas apvienošanās gadījumā varētu atskaitīt šos zaudējumus, ja šāda atskaitīšana būtu atļauta.

(¹) OV C 5, 8.1.2018.

Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums (Högsta förvaltningsdomstolen (Zviedrija) lūgums
sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Skatteverket/Holmen AB

(Lieta C-608/17) ⁽¹⁾

*(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Uzņēmumu ienākuma nodoklis — Sabiedrību grupa — Brīvība veikt
uzņēmējdarbību — Meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumu atskaitīšana — Jēdziens “galīgie zaudējumi” —
Piemērošana zemāka līmeņa meitasuzņēmumam — Mātesuzņēmuma rezidences valsts tiesību akti, saskaņā ar
kuriem tiek prasīts, lai meitasuzņēmums piederētu tieši — Meitasuzņēmuma rezidences valsts tiesību akti, saskaņā
ar kuriem tiek ierobežotas tiesības kompensēt zaudējumus un tas tiek aizliegts likvidācijas gadā)*

(2019/C 270/06)

Tiesvedības valoda — zviedru

Iesniedzējtiesa

Högsta förvaltningsdomstolen

Pamatlietas puses

Prasītājs: Skatteverket

Atbildētāja: Holmen AB

Rezolutīvā daļa

- 1) Jēdziens “meitasuzņēmuma nerezidenta galīgie zaudējumi” 2005. gada 13. decembra sprieduma Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē neattiecas uz zemāka līmeņa filiāli, ja vien visi meitasuzņēmumi, kuri ir starpnieki starp mātesuzņēmumu, kas lūdz piemērot grupas nodokļa atvieglojumu, un zemāka līmeņa meitasuzņēmumu, kam ir radušies par galīgiem uzskatāmi zaudējumi, nav reģistrēti vienā un tajā pašā dalībvalstī.
- 2) Izvērtējot, vai meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumi ir kļuvuši galīgi 2005. gada 13. decembra sprieduma Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē, tam vien, ka atbilstoši meitasuzņēmuma rezidences valsts tiesībām vienas uzņēmējsabiedrības zaudējumus netiek ļauts pārnest citam nodokļa maksātājam likvidācijas gadā, nav izšķirošas nozīmes, ja vien mātesuzņēmums nepierāda, ka tam nav iespējams šos zaudējumus izmantot, piemēram, pārdošanas darījuma ceļā, lai tādējādi zaudējumus nākamo finanšu gadu ietvaros varētu ņemt vērā trešā persona.
- 3) Gadījumā, kad šā sprieduma rezolutīvās daļas otrajā punktā minētais apstāklis izrādās nozīmīgs, nav nozīmes, cik lielā mērā meitasuzņēmuma, kuram ir radušies par galīgiem uzskatāmi zaudējumi, rezidences valsts tiesību aktu rezultātā daļu no šiem zaudējumiem nav bijis iespējams kompensēt ar paša meitasuzņēmuma vai cita tās pašas grupas uzņēmuma gūto peļņu.

⁽¹⁾ OV C 5, 8.1.2018.

Tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums — RF/Eiropas Komisija**(Lieta C-660/17 P) ⁽¹⁾**

(Apelācija — Prasība atcelt tiesību aktu — Prasības pieteikuma nosūtīšana pa faksu — Prasības pieteikuma oriģināla iesniegšana Vispārējās tiesas kancelejā pēc termiņa beigām — Pasta sūtījuma piegādes kavēšanās — Jēdziens “nepārvarama vara vai neparedzēti apstākļi”)

(2019/C 270/07)

Tiesvedības valoda — poļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: RF (pārstāvis: K. Komar-Komarowski, radca prawny)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija (pārstāvji: J. Szczodrowski, G. Meessen un I. Rogalski)

Rezolutīvā daļa

- 1) Lūgumu pieņemt jaunus pierādījumus noraidīt.
- 2) Apelācijas sūdzību noraidīt.
- 3) RF sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 190, 4.6.2018.

Tiesas (piektā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Verwaltungsgericht Berlin (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — ExxonMobil Production Deutschland GmbH/Bundesrepublik Deutschland**(Lieta C-682/17) ⁽¹⁾**

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Vide — Direktīva 2003/87/EK — Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēma — Iekārta dabasgāzes apstrādei — Sēra savākšana — “Klausa process” — Elektroenerģijas ražošana palīgierīcē — Siltuma ražošana — Raksturīgā oglekļa dioksīda (CO₂) emisija — 2. panta 1. punkts — Piemērošanas joma — I pielikums — “Kurināmā sadedzināšanas” darbība — 3. panta u) punkts — Jēdziens “elektroenerģijas ražošanas iekārta” — 10.a panta 3. un 4. punkts — Pagaidu noteikumi saskaņotai siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu bezmaksas sadalei — Lēmums 2011/278/ES — Piemērošanas joma — 3. panta c) punkts — Jēdziens “siltuma līmeņatzīmes apakšiekārta”)

(2019/C 270/08)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgericht Berlin

Pamatlietas puses

Prasītājs: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Atbildētāja: Bundesrepublik Deutschland

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/87/EK (2003. gada 13. oktobris), ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/29/EK (2009. gada 23. aprīlis), 3. panta u) punkts ir interpretējams tādējādi, ka tāda iekārta kā pamatlietā aplūkotā, kura, veicot "kurināmā sadedzināšanu iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 [megavatus (MW)]", šīs direktīvas I pielikuma izpratnē, ražo elektroenerģiju, kuru galvenokārt ir paredzēts izmantot pašas iekārtas vajadzībām, ir jāuzskata par "elektroenerģijas ražošanas iekārtu" šīs tiesību normas izpratnē, ja šī iekārta, pirmkārt, vienlaikus veic produkta ražošanas darbību, kas neietilpst šajā pielikumā, un, otrkārt, nepārtraukti publiskajā elektroenerģijas tīklā, pie kura minētajai iekārtai tehnisku iemeslu dēļ ir jābūt pastāvīgi pieslēgtai, pret atlīdzību ievada daļu, kaut arī tā irniecīga, no saražotās elektroenerģijas.
- 2) Komisijas Lēmuma 2011/278/ES (2011. gada 27. aprīlis), ar kuru visā Savienībā nosaka pagaidu noteikumus saskaņotai bezmaksas emisiju kvotu sadalei atbilstoši 10.a pantam Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/87, 3. panta c) punkts ir interpretējams tādējādi, ka tāda iekārta kā pamatlietā aplūkotā, ciktāl tā ir jāuzskata par "elektroenerģijas ražošanas iekārtu" Direktīvas 2003/87 3. panta u) punkta izpratnē, nevar saņemt bezmaksas emisijas kvotas attiecībā uz siltumu, kurš ir saražots, veicot "kurināmā sadedzināšanu iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW", kā tas ir paredzēts šīs direktīvas I pielikumā, ja šis siltums tiek izmantots citiem nolūkiem, nevis elektroenerģijas ražošanai, ciktāl šāda iekārta neatbilst minētās direktīvas 10.a panta 4. un 8. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

(¹) OV C 112, 26.3.2018.

Tiesas (piektā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Augstākās tiesas (Latvija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — SIA "Oribalt Rīga", agrāk — SIA "Oriola Rīga"/Valsts ieņēmumu dienests

(Lieta C-1/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Muitas savienība — Regula (EEK) Nr. 2913/92 — 30. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkts — Regula (EEK) Nr. 2454/93 — 152. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts — Preču muitas vērtības noteikšana — Jēdziens "līdzīgas preces" — Medikamenti — Visu faktoru, kas var ietekmēt konkrēta medikamenta ekonomisko vērtību, ņemšana vērā — 90 dienu termiņš, kurā ievestajām precēm ir jābūt pārdotām Eiropas Savienībā — Strikts termiņš — Tirdzniecības atlaižu neņemšana vērā)

(2019/C 270/09)

Tiesvedības valoda — latviešu

Iesniedzējtiesa

Augstākā tiesa

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzēja: SIA "Oribalt Rīga", agrāk — SIA "Oriola Rīga"

Otra puse kasācijas tiesvedībā: Valsts ieņēmumu dienests

Rezolutīvā daļa

- 1) Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 82/97 (1996. gada 19. decembris), 30. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, kad tādu preču kā pamatlietā aplūkoti medikamenti muitas vērtība tiek aprēķināta atbilstoši šajā tiesību normā paredzētajai deduktīvajai metodei, kompetentajai valsts muitas administrācijai, lai identificētu "līdzīgas preces", ir jāņem vērā visi elementi, kuriem ir nozīme, piemēram, šo preču attiecīgais sastāvs, to aizstājamība to iedarbības ziņā un to savstarpējā komerciālā atvietojamība, tādējādi veicot faktisko apstākļu vērtējumu, kurā tiek ņemti vērā visi faktori, kas var ietekmēt minēto preču reālo ekonomisko vērtību, tostarp ievestās preces un tās ražotāja pozīcija tirgū.
- 2) Komisijas Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (1993. gada 2. jūlijs), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 2913/92, 152. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot ievesto preču vienības cenu saskaņā ar Regulas Nr. 2913/92, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Regulu Nr. 82/97, 30. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzēto metodi, Regulas Nr. 2454/93 152. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais 90 dienu termiņš, kurā investajām precēm ir jābūt pārdoām Eiropas Savienībā, ir strikts termiņš.
- 3) Regulas Nr. 2913/92, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Regulu Nr. 82/97, 30. panta 2. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot ievesto preču muitas vērtību saskaņā ar šo tiesību normu, šo preču pārdošanas cenas atlaides nevar tikt ņemtas vērā.

(¹) OV C 104, 19.3.2018.

Tiesas (ceturta palāta) 2019. gada 19. jūnija spriedums (Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Meca Srl/Comune di Napoli

(Lieta C-41/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Publiski līgumi — Direktīva 2014/24/ES — 57. panta 4. punkta c) un g) apakšpunkts — Publisko pakalpojumu iepirkumu procedūras — Fakultatīvi iemesli izslēgšanai no iepirkuma procedūras — Ar profesionālo darbību saistīts smags pārkāpums, kas liek apšaubīt ekonomikas dalībnieka godprātību — Agrāka līguma izbeigšana tā izpildes pārkāpumu dēļ — Pārsūdzība tiesā, kas liedz līgumslēdzējai iestādei novērtēt līguma pārkāpumu līdz tiesvedības tiesā beigām)

(2019/C 270/10)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Pamatlietas puses

Prasītāja: Meca Srl

Atbildētāja: Comune di Napoli

Piedaloties: Sirio Srl

Rezolutīvā daļa

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/24/ES (2014. gada 26. februāris) par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18/EK, 57. panta 4. punkta c) un g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru prasības celšana tiesā par līgumslēdzējas iestādes lēmumu izbeigt publisku iepirkuma līgumu būtisku trūkumu dēļ, kas ir pieļauti tā izpildē, liedz līgumslēdzējai iestādei, kura izsludina jaunu iepirkumu, pretendentu atlases stadijā veikt jebkādu ekonomikas dalībnieka, uz ko attiecas šī līguma izbeigšana, uzticamības novērtējumu.

(¹) OV C 142, 23.4.2018.

Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Juzgado Contencioso-Administrativo no 1 de Pamplona (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Daniel Ustariz Aróstegui/Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

(Lieta C-72/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Direktīva 1999/70/EK — UNICE, CEEP un EAK noslēgtais pamatnolīgums par darbu uz noteiktu laiku — 4. klauzulas 1. punkts — Nediskriminācijas princips — Izglītības publiskais sektors — Valsts tiesiskais regulējums, kurā piemaksa pie algas ir paredzēta vienīgi skolotājiem, kas ir nodarbināti uz nenoteiktu laiku kā civildienesta ierēdņi — Skolotāju izslēgšana, kuri nodarbināti uz noteiktu laiku kā administratīvie līgumdarbinieki — Jēdziens “objektīvi iemesli” — Civildienesta ierēdņa statusam raksturīgās pazīmes)

(2019/C 270/11)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona

Pamatlietas puses

Prasītājs: Daniel Ustariz Aróstegui

Atbildētājs: Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

Rezolutīvā daļa

1999. gada 18. martā noslēgtā Pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas ir ietverts Padomes Direktīvas 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku pielikumā, 4. klauzulas 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkots, kurā piemaksa pie algas ir rezervēta skolotājiem, kas nodarbināti darba attiecību uz nenoteiktu laiku ietvaros kā civildienesta ierēdņi, tostarp izslēdzot skolotājus, kas ir nodarbināti kā administratīvie līgumdarbinieki uz noteiktu laiku, ja noteikta laikposma nostrādāšana ir vienīgais nosacījums minētās piemaksas piešķiršanai.

(¹) OV C 161, 7.5.2018.

Tiesas (otrā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Tribunal Supremo (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Línea Directa Aseguradora SA/Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

(Lieta C-100/18) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Civiltiesiskās atbildības apdrošināšana saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu — Direktīva 2009/103/EK — 3. panta pirmā daļa — Jēdziens “transportlīdzekļu lietošana” — Mantiskais kaitējums, kurš nodarīts ēkai tās privātā garāžā novietotā transportlīdzekļa aizdegšanās dēļ — Obligātās apdrošināšanas segums)

(2019/C 270/12)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Prasītāja: Línea Directa Aseguradora SA

Atbildētāja: Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

Rezolutīvā daļa

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/103/EK (2009. gada 16. septembris) par civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību 3. panta pirmā daļa ir interpretējama tādējādi, ka šajā normā minētais jēdziens “transportlīdzekļu lietošana” attiecas uz tādu situāciju, kāda ir pamatlietā, kurā savai pārvietošanās funkcijai atbilstoši izmantojamais transportlīdzeklis, kas bijis novietots privātā garāžā, ir uzliesmojis, izraisot aizdegšanos šī transportlīdzekļa elektrosistēmā, un ir radījis kaitējumu šai ēkai, lai gan minētais transportlīdzeklis nav ticis pārvietots vairāk kā 24 stundas pirms aizdegšanās.

(¹) OV C 161, 7.5.2018.

Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Curtea de Apel București (Rumānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Grup Servicii Petroliere SA/Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Lieta C-291/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kopēja pievienotās vērtības nodokļa (PVN) sistēma — Direktīva 2006/112/EK — 148. panta a) un c) punkts — Atbrīvojumi starptautiskajai transportēšanai — Pašizceļošanas piekrastes zonas urbšanas platformas piegāde — Jēdziens “kuģi, kurus izmanto kuģošanai atklātā jūrā” — Apjoms)

(2019/C 270/13)

Tiesvedības valoda — rumāņu

Iesniedzējtiesa

Curtea de Apel București

Pamatlietas puses

Prasītāja: Grup Servicii Petroliere SA

Atbildētājas: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Rezolutīvā daļa

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 148. panta a) un c) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos esošais jēdziens “kuģi, ko izmanto kuģošanai atklātā jūrā”, neattiecas uz tādu peldošu konstrukciju kā pašizceļošanās piekrastes zonas urbšanas platformas — kādas ir pamatlietā — piegādi, kas tiek izmantotas galvenokārt stacionārā stāvoklī, lai veiktu ogļūdeņražu ieguves darbību atklātā jūrā.

⁽¹⁾ OV C 259, 23.7.2018.

Tiesas (trešā palāta) 2019. gada 20. jūnija spriedums (Arbeidsrechtbank Antwerpen (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Tine Vandebon, Jamina Hakelbracht, Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen/WTG Retail BVBA

(Lieta C-404/18) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Direktīva 2006/54/EK — Vienlīdzīga attieksme pret vīriešiem un sievietēm — Pieeja darbam un darba nosacījumi — 24. pants — Aizsardzība pret pakļaušanu netaisnībai — Amata kandidātes noraidīšana grūtniecības dēļ — Darba ņēmējs, kas iesaistījies šīs kandidātes labā — Darbinieka atļaušana)

(2019/C 270/14)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Pamatlietas puses

Prasītāji: Tine Vandenbon, Jamina Hakelbracht, Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen

Atbildētājs: WTG Retail BVBA

Rezolutīvā daļa

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/54/EK (2006. gada 5. jūlijs) par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbinātības un profesijas jautājumos, 24. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, saskaņā ar kuru situācijā, kad persona, kas uzskata sevi par cietušu no diskriminācijas dzimuma dēļ, ir iesniegusi sūdzību, darba ņēmējs, kurš minēto personu šajā kontekstā ir atbalstījis, ir aizsargāts no pakļaušanas darba devēja pieļautai netaisnībai tikai tad, ja minētais darba ņēmējs ir iesaistījies kā liecinieks sūdzības izskatīšanā un ja viņa liecība atbilst minētajā tiesiskajā regulējumā paredzētajām formālajām prasībām.

(¹) OV C 311, 3.9.2018.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 15. aprīlī Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus) iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 14. februāra rīkojumu lietā T-125/18 Associazione GranoSalus/Komisija

(Lieta C-313/19 P)

(2019/C 270/15)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione — GranoSalus) (pārstāvis: G. Dalfino, advokāts)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Pamati un galvenie argumenti

1. Apelācijas sūdzība par Vispārējās tiesas rīkojumu ir pamatota ar LESD 263. panta ceturrtās daļas un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta, to skatot kopā ar Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 6. un 13. pantu, pārkāpumiem.
2. Apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms norāda uz LESD 263. panta ceturrtās daļas pārkāpumu, jo Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā apstākli, ka Associazione GranoSalus atbilstoši tiesību aktiem ir *locus standi* tās biedriem esošā individuālā *locus standi* dēļ, tā kā apstrīdētā Īstenošanas regula (ES) 2017/2324 “tos skar tieši un individuāli”, jo “reglamentējošs akts tos skar tieši un neietver īstenošanas pasākumus”.

Šajā ziņā Associazione uzsver, ka Vispārējā tiesa šīs normas piemērošanā esot pieļāvusi kļūdu, secinādama, ka individuāla skāruma nosacījums nav izpildīts, jo “apstrīdētais akts, iespējams, skar dažus no prasītājas biedriem vispārīgi — kā patērētājus un Savienības pilsoņus” (rīkojuma 57. punkts).

Tomēr šāda apelācijas sūdzības iesniedzēja — *GranoSalus* — biedru kvalifikācija esot kļūdaina, ņemot vērā *Associazione* statusus, kuros noteikts, ka tās biedri un caur viņiem arī pati *Associazione* ir patērētāju un lauksaimniecības produkcijas ražotāju interešu pārstāve un veicinātāja, tostarp īstenojot darbības “ar mērķi it īpaši Savienības līmenī cīnīties pret iespējamo mikotoksīnu un citu sārņu sliekšņa paaugstināšanos, lai aizsargātu patērētāju, ir īpaši bērnu, veselību”.

Tā kā nosacījums par individuālu skārumu ir izpildīts un šis nosacījums ir pievienojams tieša skāruma nosacījumam, Vispārējā tiesa esot kļūdaini spriedusi par šo jautājumu, to neņemot vērā.

3. Tālāk *Associazione* norāda, ka Vispārējā tiesa rīkojumā kļūdaini esot noteikusi, ka nosacījums par tiešu skārumu, kuram jābūt izpildītam, lai prasība būtu pieņemama atbilstoši LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējai teikuma daļai, nebija faktiski izpildīts, jo pastāv iespējamie valsts pasākumi apstrīdētās īstenošanas regulas (ES) Nr. 2017/2324 izpildei, šajā ziņā savu lēmumu pamatojot ar “dalībvalstu piešķirto atļauju laist tirgū augu aizsardzības līdzekļus, kas satur darbīgo vielu “glifosātu”, atjaunošanu”, [un] šos aktus uzskatot par tādiem, kas veido “apstrīdētā akta īstenošanas pasākumus LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējās teikuma daļas nozīmē” (pārsūdzētā rīkojuma 84. un 85. punkts).

Šī novērtējuma kļūdaino raksturu ilustrējot apstākļi — kurš ir pierādīts aktos —, ka dalībvalsts, kurā *Associazione* un tās biedriem ir juridiskā adrese (Itālija), ir īstenojusi Regulu (ES) Nr. 2017/2324 ar Veselības ministra 2017. gada 19. decembra paziņojumu, kurā ir vienkārši noteikta aktīvās vielas “glifosāta” atļaujas automātiska atjaunošana uz laiku, kas nepārsniedz 5 gadus, vienlaikus pagarinot atļaujas saistībā ar augu aizsardzības līdzekļiem, kas satur glifosātu, līdz 2022. gada 15. decembrim, neveicot nekādu diskrecionāru novērtējumu pat attiecībā uz tehniskiem priekšrakstiem, kas minēti Regulas (ES) Nr. 2017/2324 I un II pielikumā.

Associazione šajā sakarā norāda, ka, pat ja Ministra 2017. gada 19. decembra paziņojums būtu jāuzskata par īstenošanas pasākumu, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā to, ka šis pat paziņojums nav pārsūdzams valsts tiesās, jo atbilstoši Itālijas tiesībām un judikatūrai šajā jomā šāda prasība nav iespējama (*Consiglio di Stato* (Valsts Padome) 2005. gada 9. novembra spriedums Nr. 6243).

4. Tālāk *Associazione* apstrīd rīkojumu tādēļ, ka esot pārkāpta LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējā teikuma daļa, jo Vispārējā tiesa neesot ievērojusi strīda priekšmetu, kāds tas ir definēts prasības pieteikumā par lietas ierosināšanu. *Associazione* šajā sakarā norāda, ka Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā to, ka apstrīdētās regulas tiešā iedarbība uz *Associazione* un — caur to — uz tās biedriem izriet no aktīvās vielas “glifosāta” iespējamās kancerogenitātes (skat. Starptautiskās Vēža izpētes aģentūras 2015. gada 20. martā publicēto pētījumu, kurš ir noraidīts apstrīdētajā Regulā (ES) 2017/2324), kura apstiprināšana ir Eiropas Savienības ekskluzīvajā kompetencē un kurš nevar būt dalībvalstu kompetencē ietilpstošas atļaujas priekšmets; tas tā ir tāpēc, ka valsts atļauja augu aizsardzības līdzekļiem neietver nekādu novērtējumu par aktīvo vielu “glifosāts”, kuru jau “avansā” ir apstiprinājusi Eiropas Savienība, kā rezultātā ir izslēgts, ka Itālijai būtu pilnvaras atļaut vai aizliegt laist tirgū augu aizsardzības līdzekļus ar atsauci uz aktīvo vielu “glifosāts”. Šajā lietā Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējā teikuma daļā noteiktos nosacījumus, neņemot vērā tiesvedības ietvaros izvirzītos argumentus, proti, ka glifosāta atliekas nonāk pazemes ūdeņos, pārtikā (makaronos) un augsnē, no kā izriet kaitējums, ko šīs vielas laišana tirgū nodara teritorijai, dalībvalstu pilsoņiem un interesēm, kuras pārstāv *Associazione*, un — caur to — tās biedriem.

Tātad Vispārējai tiesai esot bijusi jāizvērtē ietekme iepriekš minētā 263. panta izpratnē saistībā ar šo apstākli un saistībā ar *GranoSalus* statūtiem, kā arī saistībā ar tās biedru īpašo situāciju, ko tā nav izdarījusi savā rīkojumā.

5. Balstoties uz iepriekš minēto, *Associazione* apstrīdēja LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējās teikuma daļas interpretāciju, ko sniegusi pirmās instances tiesa, kuras rezultātā šī norma zaudē piemērojamību un kura ir pretrunā Eiropas likumdevēja gribai. Šajā nozīmē apelācijas sūdzības iesniedzēja sniedz atsauces uz ģenerālvokātu norādītajiem apsvērumiem vairākās tiesvedībās (skat. tostarp ģenerālvokātu secinājumus lietās C-456/13 P; C-583/11 P un apvienotajās lietās no C-622/16 P līdz C-624/16 P), pēc kuru uzskata šādas ierobežojošas interpretācijas rezultātā 263. pantam zustu jēga un konkrēta lietderība.

Nemot vērā iepriekš minēto, *Associazione* norāda, ka tāda LESD 263. panta ceturrtās daļas pēdējās teikuma daļas interpretācija, kādu sniegusi Vispārējā tiesa pārsūdzētajā rīkojumā, ir acīmredzamā pretrunā Pamattiesību hartas 47. pantam ("Ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ievērojot nosacījumus, kuri paredzēti šajā pantā. Ikvienai personai ir tiesības uz taisnīgu [...] lietas izskatīšanu [...]"), Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas 6. pantam (tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu) un 13. pantam (tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību), tādējādi radot šķērsli paredzētajai iespējai vērsties Vispārējā tiesā tieša skāruma šādos apstākļos un līdz ar to nepamatoti radot kaitējumu Savienības tiesībās ieviestajam tiesību aizsardzības režīmam.

Prasījumi

Associazione GranoSalus lūdz Tiesai atcelt Vispārējās tiesas rīkojumu lietā T-125/18 — kurā tā atzina par nepieņemamu prasību un uzskatīja, ka *Associazione* biedriem nav *locus standi* tādēļ, ka, pirmkārt, apstrīdētajai regulai neesot individuālas iedarbības uz šīm personām un, otrkārt, pastāv valsts īstenošanas pasākumi, kas arī izslēdz tiešu iedarbību — un tādēļ atzīt par pieņemamu prasību atcelt Īstenošanas regulu (ES) Nr. 2017/2324, kā arī tajā formulētos lūgumus par pasākumiem, ieskaitot pierādījumu savākšanas pasākumiem, un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai izlemšanai pēc būtības.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 18. aprīlī iesniedza Grondwettelijk Hof (Beļģija) — Centraal Israëlitisch Consistorie van België u.c., Unie Moskeeën Antwerpen VZW un Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG un KH, Executief van de Moslims van België u.c, Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België. Section belge du Congrès juif mondial et Congrès juif européen VZW u.c./LI, Vlaamse regering, Waalse regering, Kosher Pultry BVBA u.c. un Centraal Israëlitisch Consistorie van België u.c., Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)

(Lieta C-336/19)

(2019/C 270/16)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Grondwettelijk Hof

Pamatlietas puses

Prasītāji: *Centraal Israëlitisch Consistorie van België u.c., Unie Moskeeën Antwerpen VZW, Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG, KH, Executief van de Moslims van België u.c., Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België. Section belge du Congrès juif mondial et Congrès juif européen VZW u.c.*

Atbildētājas: *LI, Vlaamse Regering, Waalse Regering, Kosher Pultry BVBA u.c. un Centraal Israëlitisch Consistorie van België u.c., Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes Regulas (EK) Nr. 1099/2009 (2009. gada 24. septembris) par dzīvnieku aizsardzību nonāvēšanas laikā ⁽¹⁾ 26. panta 2. punkta pirmās daļas c) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm, atkāpjoties no šajā regulā 4. panta 4. punktā noteiktā izņēmuma un ar mērķi uzlabot dzīvnieku labturību, ir ļauts pieņemt tādas noteikumus kā tie, kas ir paredzēti *Decreet van het Vlaamse Gewest van 7 juli 2017 houdende wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, wat de toegelaten methodes voor het slachten van dieren betreft* (Flandrijas reģiona 2017. gada 7. jūlija Dekrēts, ar kuru groza 1986. gada 14. augusta Likumu par dzīvnieku aizsardzību un labturību attiecībā uz atļautajām metodēm dzīvnieku kaušanā), kas, no vienas puses, paredz aizliegumu kaut dzīvniekus bez apdullināšanas, kas attiecas arī uz kaušanu, kura veikta reliģisku rituālu laikā, un, no otras puses, ievieš alternatīvu apdullināšanas metodi kaušanai, kas veikta reliģisku rituālu laikā tā, ka apdullināšanai ir jābūt atgriezeniskai un tā nedrīkst izraisīt dzīvnieka nāvi?

- 2) Ja atbilde uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir apstiprinoša: vai ar iepriekš minētās regulas 26. panta 2. punkta pirmās daļas c) punktu gadījumā, ja tas tiek interpretēts pirmā prejudiciālā jautājuma izpratnē, ir pārkāpts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 10. panta 1. punkts?
- 3) Ja atbilde uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir apstiprinoša: vai ar iepriekš minētās regulas 26. panta 2. punkta pirmās daļas c) punktu, skatot to kopsakarā ar 4. panta 4. punktu, gadījumā, ja tas tiek interpretēts pirmā prejudiciālā jautājuma izpratnē, ir pārkāpts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20., 21. un 22. pants, jo gadījumā, ja dzīvniekus pakļauj īpašām kaušanas metodēm, ko nosaka reliģiski rituāli, attiecībā uz pienākumu dzīvnieku apduļināt ir paredzēts tikai uz nosacījumiem balstīts izņēmums (4. panta 4. punkts, skatot to kopsakarā ar 26. panta 2. punktu), kamēr attiecībā uz dzīvnieku nonāvēšanu medībās, amatierzvejā, kultūras vai sporta pasākumu laikā regulas apsvērumos minētu iemeslu dēļ ir paredzēti noteikumi, saskaņā ar kuriem šīs darbības neietilpst regulas piemērošanas jomā vai nav pakļautas pienākumam dzīvnieku apduļināt nonāvēšanas laikā (1. panta 1. punkta otrā daļa un 3. punkts)?

(¹) OV 2009, L 303, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 3. maijā iesniedza College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nīderlande) — Crown Van Gelder BV/Autoriteit Consument en Markt

(Lieta C-360)

(2019/C 270/17)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Pamatlietas puses

Prasītāja: Crown Van Gelder BV

Atbildētāja: Autoriteit Consument en Markt

Prejudiciālie jautājumi

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (¹) 37. panta 11. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šī tiesību norma tiesības iesniegt sūdzību pret valsts sistēmas operatoru (pārvades sistēmas operators) piešķir arī ieinteresētajai personai, kura nav pieslēgta šī sistēmas operatora (pārvades sistēmas operatora) sistēmai, bet gan ir pieslēgta tikai reģionālajam tīklam (sadales tīklam), kurā tiek pārtraukta elektroapgāde dēļ traucējumiem valsts sistēmā (pārvades sistēmā), kura apgādā reģionālo tīklu (sadales tīklu)

(¹) OV 2009, L 211, 55. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 3. jūnijā iesniedza College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nīderlande) — De Ruiter vof/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Lieta C-361/19)

(2019/C 270/18)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Pamatlietas puses

Prasītāja: De Ruiter vof

Atbildētājs: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Prejudiciālie jautājumi

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1306/2013 (2013. gada 17. decembris) par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu, pārvaldību un uzraudzību ⁽¹⁾ 99. panta 1. punkts un Komisijas Īstenošanas regulas (ES) Nr. 809/2014 (2014. gada 17. jūlijs), ar ko paredz noteikumus par to, kā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1306/2013 piemēro attiecībā uz integrēto administrācijas un kontroles sistēmu, lauku attīstības pasākumiem un savstarpējo atbilstību ⁽²⁾, 73. panta 4. punkta a) apakšpunkts ir spēkā, ciktāl atbilstoši tiem, lai noteiktu gadu, attiecībā uz kuru tiek aprēķināts savstarpējās atbilstības samazinājums, ir jāņem vērā gads, kad ir ticis konstatēts savstarpējās atbilstības tiesību normu pārkāpums, ja gads, kad ir izdarīts pārkāpums, neatbilst gadam, kad tas ir ticis konstatēts?

⁽¹⁾ OV 2013, L 347, 549. lpp.

⁽²⁾ OV 2014, L 227, 69. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 10. maijā iesniedza Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Belģija) — Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM)/Weareone.World BVBA, Wecandance NV

(Lieta C-372/19)

(2019/C 270/19)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Ondernemingsrechtbank Antwerpen

Pamatlietas puses

Prasītāja: Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM)

Atbildētājas: Weareone.World BVBA, Wecandance NV

Prejudiciālie jautājumi

Vai LESD 102. pants, attiecīgā gadījumā lasot kopsakarā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas 2014/26/ES par autortiesību un blakustiesību kolektīvo pārvaldījumu un muzikālo darbu tiesību lietošanai tiešsaistē daudzteritoriālo licencēšanu iekšējā tirgū⁽¹⁾ 16. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiek ļaunprātīgi izmantots dominējošais stāvoklis, ja autortiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācija, kurai dalībvalstī faktiski ir monopols, saistībā ar tiesībām uz muzikālu darbu publiskošanu mūzikas pasākumu organizatoriem piemēro atlīdzības modeli, kurš tostarp ir balstīts uz apgrozījumu un

- 1) kura pamatā ir pakāpēs iedalīts paušāls tarifs, nevis tarifs, kurā (izmantojot modernus tehniskos palīg līdzekļus) tiek ņemta vērā precīza kolektīvā pārvaldījuma organizācijas pārvaldītā repertuāra daļa no pasākumā atskaņotās mūzikas;
- 2) saskaņā ar kuru licencēšanas atlīdzība ir atkarīga arī no ārējiem faktoriem, tostarp ieejas maksas, ēdienu un dzērienu cenas, izpildītājmāksliniekiem paredzētā budžeta un citu elementu, piemēram, dekorāciju, budžeta?

⁽¹⁾ OV 2014, L 84, 72. lpp.

Prasība, kas celta 2019. gada 16. maijā — Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste

(Lieta C-384/19)

(2019/C 270/20)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: E. Manhaeve un E. Sanfrutos Cano)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

Prasījumi

- atzīt, ka Spānijas Karaliste nav izpildījusi Direktīvas 2007/60/EK⁽¹⁾ 7. panta 1. un 5. punktā un 15. panta 1. punktā noteiktos pienākumus attiecībā uz upju baseinu apgabaliem ES120 Grankanārija; ES122 Fuerteventura; ES123 Lansarote; ES124 Tenerife; ES125 Palma; ES126 Gomera un ES127 Eljerro;
- atzīt, ka Spānijas Karaliste nav izpildījusi Direktīvas 2007/60/EK 10. panta 1. un 2. punktā noteiktos pienākumus attiecībā uz upju baseinu apgabaliem ES120 Grankanārija; ES122 Fuerteventura un ES125 Palma;
- piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

No Spānijas iestāžu sniegtās informācijas izriet, ka līdz direktīvā noteiktajam termiņam, proti, 2015. gada 22. decembrim, Spānija nav sagatavojusi, pabeigusi un publicējusi plūdu riska pārvaldības plānus attiecībā uz upju baseinu apgabaliem ES120 Grankanārija, ES122 Fuerteventura, ES123 Lansarote, ES124 Tenerife, ES125 Palma, ES126 Gomera un ES127 Eljerro. Komisija nav saņēmusi arīd-zan minēto plānu kopiju, kā prasīts Direktīvas 15. panta 1. punktā.

Savukārt trīs upju baseinu apgabalos — ES120 Grankanārija; ES122 Fuerteventura un ES125 Palma — sabiedrības informēšanas un sabiedriskās apspriešanas posms vēl nav veikts vai katrā ziņā nav pabeigts. Tāpēc Komisija uzskata, ka attiecībā uz šiem trijiem upju baseinu apgabaliem Spānijas Karaliste nav izpildījusi Direktīvas 2007/60/EK 10. panta 1. un 2. punktā noteiktos pienākumus.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/60/EK (2007. gada 23. oktobris) par plūdu riska novērtējumu un pārvaldību (OV 2007, L 288, 27. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 17. maijā iesniedza Raad van State (Beļģija) — RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel/Vlaams Gewest

(Lieta C-387/19)

(2019/C 270/21)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Raad van State

Pamatlietas puses

Prasītājas: RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel

Atbildētājs: Vlaams Gewest

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/24/ES (2014. gada 26. februāris) par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18/EK (¹) 57. panta 4. punkta c) un g) apakšpunkts, lasot kopsakarā ar 6. un 7. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek pieļauta tāda piemērošana, saskaņā ar kuru ekonomikas dalībniekam pēc savas ierosmes ir jāsniedz pierādījumi par pasākumiem, ko tas ir veicis, lai pierādītu savu uzticamību;
2. Ja tas tā ir, vai šādi interpretētais Direktīvas 2014/24/ES 57. panta 4. punkta c) un g) apakšpunkts, lasot kopsakarā ar 6. un 7. punktu, ir tieši piemērojams?

(¹) OV 2014, L 94, 65. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 17. maijā iesniedza Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugāle) — MK/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Lieta C-388/19)

(2019/C 270/22)

Tiesvedības valoda — portugāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Pamatlietas puses

Prasītājs: MK

Atbildētāja: Autoridade Tributária e Aduaneira

Prejudiciālais jautājums

Vai EKL 12., 56., 57. un 58. panta (tagad — LESD 18., 63., 64. un 65. pants) noteikumi, aplūkojot tos kopā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums kā šajā lietā apstrīdētais (ar 1988. gada 30. novembra Dekrētlikumu Nr. 442-A/88, redakcijā, kas izriet no 2001. gada 27. decembra Likuma Nr. 109-B/2001, pieņemtā *Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares* [Iedzīvotāju ienākuma nodokļa kodekss] 43. panta 2. punkts), ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2007. gada 31. decembra Likumu Nr. 67-A/2007, iekļaujot Iedzīvotāju ienākuma nodokļa kodeksa 72. pantā 7. un 8. punktu (tagad 9. un 10. punkts), lai ļautu iespēju, ka kapitāla pieaugums no kādā dalībvalstī (Portugāle) esošu nekustamo īpašumu atsavināšanas, ko guvis citas Eiropas Savienības dalībvalsts (Francija) rezidents, pēc šā nodokļu maksātāja izvēles netiktu aplikts ar nodokli, kas ir lielāks par to, ar kādu saistībā ar šo pašu darījumu tiktu aplikts kapitāla pieaugums, ko guvis šo nekustamo īpašumu atrašanās vietas valsts rezidents?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 21. maijā iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) — VG Bild-Kunst/Stiftung Preußischer Kulturbesitz

(Lieta C-392/19)

(2019/C 270/23)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītāja: VG Bild-Kunst

Atbildētāja: Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Prejudiciālais jautājums

Vai brīvi pieejamā tīmekļvietnē ar tiesību subjekta piekrišanu esoša darba iegulšana trešās personas tīmekļvietnē, izmantojot kadrēšanu, ir uzskatāma par darba izziņošanu sabiedrībai Direktīvas 2001/29/EK ⁽¹⁾ 3. panta 1. punkta izpratnē, ja tā notiek, apejot aizsardzības pasākumus pret kadrēšanu, kurus ir veicis vai ierosinājis tiesību subjekts?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2001, L 167, 10. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 24. maijā — Polijas Republika/Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-401/19)

(2019/C 270/24)

Tiesvedības valoda — poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Polijas Republika (pārstāvji: B. Majczyna, pārstāvis, un W. Gonatarski, advokāts)

Atbildētāji: Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome

Prasījumi

- atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2019/790 (2019. gada 17. aprīlis) par autortiesībām un blakustiesībām digitālajā vienotajā tirgū un ar ko groza Direktīvas 96/9/EK un 2001/29/EK ⁽¹⁾, 17. panta 4. punkta b) apakšpunktu un 17. panta 4. punkta c) apakšpunktu *in fine* (proti, daļā, kas ietver formulējumu “un ir darījuši visu iespējamo, lai saskaņā ar b) apakšpunktu nepieļautu to turpmāku augšupielādi”);
- piespriest Eiropas Parlamentam un Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Polijas Republika lūdz atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2019/790 (2019. gada 17. aprīlis) par autortiesībām un blakustiesībām digitālajā vienotajā tirgū un ar ko groza Direktīvas 96/9/EK un 2001/29/EK (OV L 130, 17.5.2019., 92. lpp.) 17. panta 4. punkta b) apakšpunktu un 17. panta 4. punkta c) apakšpunktu *in fine* (proti, daļā, kas ietver formulējumu “un ir darījuši visu iespējamo, lai saskaņā ar b) apakšpunktu nepieļautu to turpmāku augšupielādi”), kā arī piespriest Eiropas Parlamentam un Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pakārtoti, ja Tiesa atzītu, ka apstrīdētās tiesību normas nevar tikt nodalītas no pārējiem Direktīvas (ES) 2019/790 17. panta noteikumiem, negrozot šajā pantā paredzētā regulējuma būtību, Polijas Republika lūdz atzīt par spēkā neesošu Direktīvas (ES) 2019/790 17. pantu pilnībā.

Polijas Republika apgalvo, ka ar apstrīdētajām Direktīvas 2019/790 normām ir aizskartas tiesības uz vārda brīvību un informācijas brīvību, kas ir aizsargātas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. pantā.

Polijas Republika it īpaši apgalvo, ka tiešsaistes satura kopīgošanas pakalpojumu sniedzējiem uzliktais pienākums darīt visu iespējamo, lai nodrošinātu to, ka nav pieejami konkrēti darbi vai blakustiesību objekti, par kuriem tiesību subjekti ir snieguši pakalpojumu sniedzējiem būtisko un vajadzīgo informāciju (Direktīvas 2019/790 17. panta 4. punkta b) apakšpunkts), un tiešsaistes satura kopīgošanas pakalpojumu sniedzējiem uzliktais pienākums darīt visu iespējamo, lai nepieļautu tādu darbu vai blakustiesību objektu turpmāku augšupielādi, attiecībā uz kuriem tiesību subjekti ir iesnieguši pietiekami pamatotu paziņojumu (Direktīvas 2019/790 17. panta 4. punkta c) apakšpunkts *in fine*), rada tādas sekas, ka pakalpojumu sniedzējiem — lai novērstu atbildības iestāšanos — ir jāveic lietotāju tiešsaistē augšupielādētā satura automātiska iepriekšēja verifikācija (filtrēšana) un tādējādi ir jāievieš preventīvi kontroles mehānismi. Šāds mehānisms apdraud vārda un informācijas brīvības būtību un neatbilst prasībām par šo tiesību ierobežošanas samērīgumu un nepieciešamību.

(¹) OV 2019, L 130, 92. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 24. maijā iesniedza Conseil d'État (Francija) — Société Générale SA/Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Lieta C-403/19)

(2019/C 270/25)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Conseil d'État

Pamatlietas puses

Prasītāja: Société Générale SA

Atbildētājs: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Prejudiciālais jautājums

Vai, ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 56. pantu, kas kļuvis par Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. pantu, apstākļi, ka šī lēmuma 5. punktā atgādināto noteikumu piemērošana, lai kompensētu dubultu nodokļu uzlikšanu dividendēm, ko sabiedrībai, kas maksā sabiedrību ienākuma nodokli dalībvalstī, kurā tā ir rezidente, izmaksā sabiedrība, kas ir rezidente citā dalībvalstī, uz kuru attiecas nodokļa ieturējums ienākumu gūšanas vietā sakarā ar šīs valsts kompetences īstenošanu nodokļu jomā, var radīt nelabvēlīgu situāciju attiecībā pret darījumiem ar ārvalstu sabiedrību vērtspapīriem, ko veic sabiedrības, kas maksā sabiedrību ienākuma nodokli pirmajā valstī, nozīmē, ka tā var, izvēloties kompensēt nodokļu dubulto uzlikšanu, iet tālāk par atteikšanos no nodokļu ieņēmumiem, ko tā gūtu, apliekot ar sabiedrību ienākuma nodokli minētās dividendes?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 31. maijā iesniedza Cour administrative (Luksemburga)
— État du Grand-duché de Luxembourg/L

(Lieta C-437/19)

(2019/C 270/26)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour administrative

Pamatlietas puses

Prasītāja: État du Grand-duché de Luxembourg

Otra lietas dalībniece: L

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Direktīvas 2011/16 (¹) 20. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts iestādes informācijas apmaiņas pieprasījums, kurā noteikti nodokļu maksātāji, uz kuriem attiecas apmaiņas pieprasījums, vienkārši pamatojoties uz viņu akcionāru un juridiskās personas faktisko īpašnieku statusu, kaut arī prasītāja iestāde iepriekš nav identificējusi šos nodokļu maksātājus pēc uzvārda un individuāli, ir atbilstošs identifikācijas prasībām, kas noteiktas šajā tiesību normā?
2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai tās pašas direktīvas 1. panta 1. punkts un 5. pants ir jāinterpretē tā, ka atbilstība prognozējamā svarīguma normai nozīmē, ka pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts iestāde, lai pierādītu to, ka neno-tiek informācijas medīšana, neraugoties uz to, ka attiecīgie nodokļu maksātāji nav identificēti individuāli, balstoties uz skaid-riem un pietiekamiem paskaidrojumiem, var pamatot, ka tā veic mērķtiecīgu izmeklēšanu par ierobežotu personu grupu, un nevis vispārēju nodokļu uzraudzības izmeklēšanu, un ka šo izmeklēšanu pamato pamatotas aizdomas par konkrētu juridisko saistību nepildīšanu?
3. Vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka, ja

— administrācijai pakļautā persona, kam pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentā iestāde piemērojusi administratīvu naudas sodu par administratīvā lēmuma neievērošanu, ar kuru tai tika noteikts pienākums iesniegt informāciju valsts nodokļu administrāciju informācijas apmaiņas ietvaros saskaņā ar Direktīvu 2011/16, kuru nevar pārsūdzēt saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību aktiem, ir apstrīdējusi šī lēmuma likumību tiesiskā ceļā, ceļot prasību pret nau-das sodu

— un, ja tā ir iepazinusies ar minimālo informāciju, kas noteikta Direktīvas 2011/16 20. panta 2. punktā tikai tiesvedības laikā, kas uzsāka pēc pārsūdzības, ko tā cēlusi pret minēto sodu,

pēc lēmuma par rīkojuma izdošanu un tai uzliktā naudas soda derīguma galīgās atzišanas tai jāpiešķir apturošs termiņš naudas soda maksājumam, lai pēc tam, kad notikusi iepazīšanās ar informācijas elementiem attiecībā uz prognozējamo svarīgumu, ko galīgi apstiprinājusi kompetentā tiesa, varētu izpildīt lēmumu par rīkojuma izdošanu?

(¹) Padomes Direktīva 2011/16/ES (2011. gada 15. februāris) par administratīvu sadarbību nodokļu jomā un ar ko atceļ Direktīvu 77/799/EEK (OV 2011, L 64, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 12. jūnijā iesniedza Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nīderlande) — TQ/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Lieta C-441/19 (PPU))

(2019/C 270/27)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Pamatlietas puses

Prasītājs: TQ

Atbildētājs: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2008/115/EK ⁽¹⁾ (turpmāk tekstā — “Atgriešanas direktīva”) 10. pants, to skatot kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā — “Harta”) 4. un 24. pantu, Atgriešanas direktīvas 22. apsvērumu un 5. panta a) punktu, kā arī Direktīvas 2011/95/ES ⁽²⁾ (turpmāk tekstā — “Kvalifikācijas direktīva”) 15. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirms noteikt atgriešanās pienākumu nepilngadīgam ārzemniekam bez pavadības, dalībvalstij ir jāpārlicinās un jānoskaidro, vai izcelsmes valstī visādā ziņā principā eksistē un ir pieejamas atbilstīgas uzņemšanas iespējas?
- 2) Vai Atgriešanas direktīvas 6. panta 1. punkts, to skatot kopā ar Hartas 21. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, atzīstot likumīgu uzturēšanos savā teritorijā, dalībvalsts nav tiesīga nodalīt personas pēc vecuma, ja tiek konstatēts, ka nepilngadīgs ārzemnieks bez pavadības nevar saņemt nedz bēgļa, nedz alternatīvo statusu?
- 3) Vai Atgriešanas direktīvas 6. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka situācijā, kad nepilngadīgs ārzemnieks bez pavadības nepilda savu atgriešanās pienākumu un dalībvalsts konkrēti nerīkojas vai nerīkosies, lai pārietu pie izraidīšanas, atgriešanās pienākums ir jāatceļ un līdz ar to ir jāatzīst likumīga uzturēšanās? Vai Atgriešanas direktīvas 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka situācijā, kad attiecībā uz nepilngadīgu ārzemnieku bez pavadības tiek pieņemts atgriešanas lēmums, kam neseko izraidīšanas darbības līdz brīdim, kad nepilngadīgais ārzemnieks bez pavadības ir sasniedzis 18 gadu vecumu, var uzskatīt, ka ir pārkāpti lojālas sadarbības princips un Kopienas lojalitātes princips?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi (OV 2008, L 348, 98. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 6. jūnijā iesniedza Østre Landsret (Dānija) — Viasat Broadcasting UK Ltd pret TV2/Danmark A/S, Dānijas Karaliste

(Lieta C-445/19)

(2019/C 270/28)

Tiesvedības valoda — dāņu

Iesniedzējtiesa

Østre Landsret

Pamatlietas puses

Prasītāja: Viasat Broadcasting UK Ltd

Atbildētājas: TV 2/Danmark A/S, Dānijas Karaliste

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai valsts tiesas pienākums likt atbalsta saņēmējam samaksāt nelikumīgā atbalsta procentus (skat. spriedumu lietā *CELF* ⁽¹⁾) ir piemērojams arī tādā situācijā kā šajā lietā, kurā nelikumīgais valsts atbalsts bija kompensācija par sabiedrisko pakalpojumu, kas vēlāk tika atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu, un apstiprinājums tika piešķirts, pamatojoties uz visa sabiedrisko pakalpojumu uzņēmuma vispārējā finansiālā stāvokļa novērtējumu, tostarp tā kapitalizāciju?
- 2) Vai valsts tiesas pienākums likt atbalsta saņēmējam samaksāt nelikumīgā atbalsta procentus (skat. spriedumu lietā *CELF*) attiecas arī uz summām, kas tādos apstākļos kā šajā lietā tiek pārskaitītas no atbalsta saņēmēja ar to saistītajiem uzņēmumiem saskaņā ar publisko tiesību pienākumu, bet kas saskaņā ar Komisijas galīgo lēmumu ir klasificētas kā priekšrocība atbalsta saņēmējam LESD 107. panta 1. punkta izpratnē?
- 3) Vai valsts tiesas pienākums likt atbalsta saņēmējam samaksāt nelikumīgā atbalsta procentus (skat. spriedumu lietā *CELF*) attiecas arī uz valsts atbalstu, ko atbalsta saņēmējs tādos apstākļos kā šajā lietā ir saņēmis no valsts kontrolēta uzņēmuma, ņemot vērā, ka tā līdzekļi ir daļēji iegūti no atbalsta saņēmēja pakalpojumu pārdošanas?

⁽¹⁾ Tiesas spriedums, 2008. gada 12. februāris, C-199/06, *CELF* un *Ministre de la Culture et de la Communication*, EU:C:2008:79.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2019. gada 10. aprīļa spriedumu lietā T-229/17 Vācijas Federatīvā Republika/Eiropas Komisija 2019. gada 20. jūnijā iesniedza Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-475/19 P)

(2019/C 270/29)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji: J. Möller, pārstāvis, M. Kottmann, M. Winkelmüller, F. van Schewick, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija, Somijas Republika

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

1. atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2019. gada 10. aprīļa spriedumu lietā T-229/17 Vācijas Federatīvā Republika/Eiropas Komisija;
2. atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2017/133 (2017. gada 25. janvāris) par atsauces uz saskaņoto standartu EN 14342:2013 “Koka grīdas un parkets. Īpašības, atbilstības novērtēšana un marķēšana” saglabāšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ar ierobežojumu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011 ⁽¹⁾;
3. atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2017/145 (2017. gada 25. janvāris) par to, lai atsauci uz saskaņoto standartu EN 14904:2006 “Sporta laukumu segumi — Segumi universālām sporta zālēm — Specifikācija” *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* saglabātu ar ierobežojumiem saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 305/2011 ⁽²⁾;
4. atcelt Komisijas 2017. gada 10. marta, 2017. gada 11. augusta, 2017. gada 15. decembra un 2018. gada 9. marta paziņojumus saistībā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 305/2011, ar ko nosaka saskaņotus būvizstrādājumu tirdzniecības nosacījumus un atceļ Padomes Direktīvu 89/106/EEK, īstenošanu ⁽³⁾, ciktāl tajos ir atsauces uz saskaņotajiem standartiem EN 14342:2013 un EN 14904:2006;
5. attiecīgi pakārtoti attiecībā uz prasījumu 2., 3. un 4. punktu nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai,
6. piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus.

Pirmkārt, ar pārsūdzēto spriedumu, ciktāl tajā Vācijas Federatīvās Republikas prasījumi atcelt apstrīdētos paziņojumus ir atzīti par nepieņemamiem, esot pārkāpta LESD 263. panta pirmā daļa. Vispārējā tiesa neesot pareizi novērtējusi, ka apstrīdēto paziņojumu mērķis ir radīt saistošas tiesiskas sekas, kuras nav identiskas apstrīdēto lēmumu tiesiskajām sekām.

Otrkārt, ar pārsūdzēto spriedumu esot pārkāpts Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 17. panta 5. punktu. Vispārējā tiesa neesot pareizi novērtējusi, ka Komisijai ir bijuši gan pilnvaras, gan pienākums ar šiem paziņojumiem noteikt kādu no Vācijas Federatīvās Republikas ierosinātajiem pasākumiem.

Treškārt, ar pārsūdzēto spriedumu esot pārkāpts Regulas Nr. 305/2011 18. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 3. panta 1. un 2. punktu, kā arī 17. panta 3. punktu. Vispārējā tiesa neesot pareizi novērtējusi, ka Komisijai ir bijis pienākums šajos paziņojumos izvērtēt, vai strīdīgie standarti apdraud būvēm izvirzīto pamatprasību izpildi.

⁽¹⁾ OV 2017, L 21, 113. lpp.

⁽²⁾ OV 2017, L 22, 62. lpp.

⁽³⁾ OV 2017, C 76, 32. lpp.; OV 2017, C 267, 16. lpp.; OV 2017, C 435, 41. lpp.; OV 2018, C 92, 139. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 27. jūnijā Rumānija iesniedza par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2019. gada 30. aprīļa rīkojumu lietā T-530/18 Rumānija/Komisija

(Lieta C-498/19 P)

(2019/C 270/30)

Tiesvedības valoda — rumāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Rumānija (pārstāvji: C.-R. Canțâr, E. Gane, O.-C. Ichim, M. Chicu)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— apmierināt apelācijas sūdzību, pilnībā atceļot Vispārējās tiesas rīkojumu lietā T-530/18, taisot jaunu spriedumu lietā T-530/18 un apmierinot prasību daļēji atcelt [Komisijas] Īstenošanas lēmumu (ES) 2018/873 (2018. gada 13. jūnijs), ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) ⁽¹⁾:

- a) pilnībā attiecībā uz 1.a apakšpasākumu (13 184 846,61 EUR attiecībā uz 2015. un 2016. gadu)
- b) pilnībā attiecībā uz 3.a, 5.a, 3.b un 4.b apakšpasākumu (45 532 000,96 EUR attiecībā uz 2014., 2015. un 2016. gadu) un, pakārtoti, daļēji attiecībā uz laikposmu pirms 2015. gada 19. septembra (21 315 857,50 EUR)

vai

— apmierināt apelācijas sūdzību, pilnībā atceļot Vispārējās tiesas rīkojumu lietā T-530/18 un nosūtīt lietu T-530/18 atpakaļ Vispārējai tiesai jauna sprieduma taisīšanai, kura, veicot pārskatīšanu, apmierinātu atcelšanas prasību un daļēji atceltu iepriekš minēto Īstenošanas lēmumu (ES) 2018/873 (2018. gada 13. jūnijs);

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

A. **LESD 263. un 297. panta, kā arī tiesiskās drošības principa pārkāpums**

- i. **Vispārējā tiesa esot sniegusi kļūdainu juridisku novērtējumu par paziņojuma pilnīgumu un pareizību un esot kļūdaini klasificējusi Komisijas sniegto paziņojumu kā tādu, kas var izraisīt LESD 263. pantā paredzētā termiņa tecējuma sākšanos. Šāda Vispārējās tiesa pieeja esot pretrunā tiesiskās drošības principam.**

Rumānija uzskata, ka jebkādu kļūdu pastāvēšana attiecībā uz tāda lēmuma būtiskajiem elementiem, kāds ir Lēmums 2018/873, var apdraudēt paziņojumu un rada nopietnus jautājumus saistībā ar tiesiskās drošības principu. Līdz ar to pietiek, ka pastāv tādas kļūdas, kādas ir konstatējusi Vispārējā tiesa, lai Komisijas veiktais paziņojums neizraisītu LESD 263. pantā paredzētā termiņa tecējuma sākšanos.

Vispārējā tiesa kā minimālas kvalificēja atšķirības starp Lēmuma 2018/873 publicēto versiju un paziņoto versiju, balstoties uz faktu, ka tas netraucē lēmuma teksta saprotamībai, jo jēdziens “apmērs” var atbilst tikai korekcijas jēdzienam “paredzamā summa”. Tā kā šāda veida korekcijas nepastāv, Rumānija apgalvo, ka Vispārējās tiesas juridiskā argumentācija ir kļūdaina, tā traucē lēmuma teksta saprotamībai un tā paziņošana ir apdraudēta.

- ii. **Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu LESD 263. panta interpretācijā, to lasot kopā ar 297. pantu, jo neņēma vērā sekas, kādas ir Lēmuma 2018/873 publicēšanai OV no informācijas efektivitātes un tiesiskās drošības principa viedokļa.**

Ievērojot LESD 263. panta sesto daļu, tiesību celt prasību izmantošanas jomā nozīme ir apstrīdētā Eiropas Savienības tiesību akta satura zināšanai, nevis brīdim, kad tas ir stājies spēkā/radījis juridiskas sekas.

Brīdis, kad sāk skaitīt 2 mēnešu termiņu tāda akta atcelšanas prasības iesniegšanai, kāds ir Lēmums 2018/873, kurš ir jāpaziņo, bet kurš — saskaņā ar tā autora pastāvīgo un ilglaicīgo praksi — arī tiek publicēts OV, ir tā publicēšanas brīdis, kuram pieskaita Vispārējās tiesas Reglamenta 59. pantā paredzētās 14 dienas.

Šāds risinājums ir jo vairāk vajadzīgs, ņemot vērā konkrētos apstākļus, kādos Lēmums 2018/873 tika paziņots Rumānijas iestādēm un publicēts — apstākļus, kas norāda uz atšķirībām starp būtiskajiem lēmuma elementiem tā paziņotajā un publicētajā tekstā.

- iii. **Vispārējā tiesa esot pārkāpusi tiesiskās drošības principu, uzskatot, ka viena no Rumānijas norādītajām neatbilstībām (saistībā ar korekciju veidu — “paredzamā summa” pret “vienotas likmes summu”) ir nenozīmīga kļūda formulējumā, kas ir pieļauta paziņotajā un publicētajā tekstā, bet kas nav pieļauta nedz administratīvajā procesā, nedz kopsavilkuma ziņojumā, un kas nerada sajukumu par korekcijas raksturu.**
- iv. **Vispārējā tiesa esot pārkāpusi LESD 263. pantu, atzīstot par nenozīmīgām un neefektīvām atšķirības starp to paziņoto un OV publicēto Lēmuma 2018/873 normu tekstu, kuras attiecas uz citām Eiropas Savienības dalībvalstīm, ņemot vērā prasītājas dalībvalsts privilēģēto statusu.**

B. Sacīkstes principa pārkāpums, arī saistībā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantu

Rumānija apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi sacīkstes principu, nesniedzot Rumānijas iestādēm iespēju paust nostāju par Komisijas paziņoto informāciju atbildē uz Savienības Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, kas ir informācija, kas pamatoja prasības kā nepieņemamas noraidīšanu.

⁽¹⁾ Komisijas Īstenošanas lēmums (ES) 2018/873 (2018. gada 13. jūnijs), ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2018, L 152, 29. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA

Prasība, kas celta 2019. gada 17. jūnijā — XC/Komisija

(Lieta T-488/18)

(2019/C 270/31)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: XC (pārstāvis: C. Bottino, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atbilstoši LESD 270. pantam atcelt tiesību aktu, ar kuru prasītājs ir izslēgts no atklātā konkursa EPSO/AD/338/17;
- atbilstoši LESD 263. panta 4. punktam atcelt Eiropas Komisijas lēmumu C(2018) 3969;
- atbilstoši LESD 270. pantam atcelt atklātā konkursa EPSO/AD/356/18 rezerves sarakstu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt zaudējumus tādā apmērā, kādu Vispārējā tiesa atzītu par taisnīgu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumam prasītājs norāda:

Par prasījumu atbilstoši LESD 270. pantam atcelt tiesību aktu, ar kuru prasītājs ir izslēgts no atklātā konkursa EPSO/AD/338/17:

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpti Civildienesta noteikumu III pielikuma 3. un 7. panti, kā tie ir interpretēti it īpaši spriedumos T-361/10 *Pachitis/Komisija* un T-587/16 *HM/Komisija*.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka — pēc prasītāja uzskatiem — *e-tray* pārbaudījuma sagatavošanas procedūra ir atlases komisijas darba konfidencialitātes pienākuma, kurš paredzēts Civildienesta noteikumu III pielikuma 6. pantā, pārkāpums.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka EPSO paredzētā *e-tray* pārbaudījuma norises kārtība prasītājam esot radījusi netiešu diskrimināciju invaliditātes dēļ un tas esot pienākuma nodrošināt *reasonable adjustment* [saprātīgu pielāgošanos] pārkāpums.

Par prasījumu atbilstoši LESD 263. panta 4. punktam atcelt Eiropas Komisijas lēmumu C(2018) 3969:

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpti principi, kas definēti spriedumos T-516/14 *Alexandrou/Komisija* un C-491/15 P *Typke/Komisija*.

Par prasījumu atbilstoši LESD 270. pantam atcelt atklātā konkursa EPSO/AD/356/18 rezerves sarakstu:

5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka EPSO neesot kompetences, jo tā nav nosūtījusi atlases komisijai pārskatīšanas pieteikumu konkursa Vispārīgo noteikumu 4.2.2. punkta izpratnē vai arī ir aizstājusi šīs komisijas lēmumu un pamatojumu ar savējo.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpti Civildienesta noteikumi un Direktīvas normas saistībā ar diskrimināciju invaliditātes dēļ.

Prasība, kas celta 2019. gada 8. aprīlī — Comité de Douzelage de Houffalize/Komisija un EACEA**(Lieta T-236/19)**

(2019/C 270/32)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki*Prasītāja: Comité de Douzelage de Houffalize (Houffalize, Beļģija) (pārstāvis: A. Kettels, advokāts)**Atbildētājas: Eiropas Komisija un "Izglītības, audiovizuālās jomas un kultūras" izpildaģentūra (EACA)***Prasījumi**

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt un/vai grozīt apstrīdēto aktu;
- konstatēt, ka prasītājai ir tiesības uz to, ka tās "juridiskās vienības" formulārs tiek apstiprināts un tā rezultātā tā varētu saņemt apstrīdēto finansējumu.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pret Komisijas Lēmumu C(2019) 572 *final* (2019. gada 4. februāris), ar ko noraidīta prasītājas celtā administratīvā sūdzība par EACEA2018. gada 25. jūnija lēmumu nepiešķirt dotāciju tās piedāvātajai kandidatūrai aicinājuma iesniegt pieteikumus "Pilsētu sadraudzība 2017, otrais termiņš" (EACEA 36/2014) ietvaros, atbalstam prasītāja izvirza vienu pamatu. Šis pamats ir balstīts uz:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 966/2012 (2012. gada 25. oktobris) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un par Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 atcelšanu, 131. panta 2. punkta pārkāpumu;
- tiesiskās paļāvības aizsardzības un tiesiskās drošības principu pārkāpumu;
- samērīguma un patvaļīgas rīcības aizlieguma principu pārkāpumu;
- acīmredzamu kļūda vērtējumā;
- un atbilstoša, pietiekama un attiecināma pamatojuma neesamību, jo apstrīdētajā lēmumā tiek uzskatīts, ka prasītājas tiesiskā paļāvība un tiesiskā drošība nav tikušas pārkāptas.

Tāpat prasītāja uzskata, ka šajā lēmumā nav atbildēts uz konkrētajiem apstrīdēšanas pamatiem, kurus prasītāja bija izvirzījusi. Proti, paustās atbildes vai nu nav nekādi saistītas ar prasītājas argumentiem, ko tā ietvērusi pārskatīšanas lūgumā, vai arī acīmredzami nepietiekamas, lai pamatoti noraidītu argumentu par tiesiskās paļāvības principa un tiesiskās drošības pārkāpumu, vai arī katrā ziņā pret-runā šī principa tvērumam.

Prasītāja uzskata, ka tā var atsaukties uz tiesisko paļāvību saistībā ar to, ka tā ir tikusi atzīta kā vienība bez juridiskās personas statusa, kurai ir tiesības saņemt dotācijas, kas tai tomēr tikušas atteiktas. Šī tiesiskā paļāvība tai izrietot no tai paziņotiem lēmumiem par dotāciju piešķiršanu laikā, kad tai bija tāda pati juridiskā forma, proti, faktiskā apvienība, no tā, ka tās faktiskā un tiesiskā situācija bija tāda pati, un no tā, ka tiesību normas, kas reglamentē vienību bez juridiskās personas statusa pretendēšanu uz dotācijām, kopš tā laika nav grozītas. Tādēļ neesot iemeslu šo tiesisko paļāvību pārskatīt un paust no pagātnē ieņemtās atšķirīgu nostāju.

Prasība, kas celta 2019. gada 6. maijā — Dragomir/Komisija

(Lieta T-297/19)

(2019/C 270/33)

Tiesvedības valoda — rumāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Daniel Dragomir (Bukareste, Rumānija) (pārstāvis: R. Chiriță, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāja prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka Eiropas Komisija nav izpildījusi pienākumus nodrošināt, lai Rumānija izpildītu pienākumus, kas izriet no Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti;
- atzīt, ka Eiropas Komisija nav izpildījusi pienākumus nodrošināt, lai Rumānija izpildītu pienākumus, kas izriet no Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2016/680 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu kriminālsodus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI;
- atzīt, ka Eiropas Komisija nav izpildījusi pienākumus nodrošināt, lai Rumānija izpildītu pienākumus, kas izriet no Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula);
- atzīt, ka Eiropas Komisija nav izpildījusi pienākumus nodrošināt, lai Rumānija ievērotu tiesiskuma principu, tiesu neatkarības principu un to personu pamattiesības, uz kurām attiecas to nolēmumi;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt nodarīto morālo kaitējumu, kas novērtēts EUR 2 apmērā;
- piespriest atbildētājai novērst šādus pārkāpumus nākotnē.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza divus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Eiropas Komisija nav izpildījusi pienākumus, kuri tai noteikti saistībā ar tiesu neatkarību, kuri izriet no lēmuma ieviest sadarbības un pārbaudes mehānismu, no Līgumiem un no Hartas
 - Eiropas Komisija tiši neesot izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti saistībā ar tiesiskuma aizsardzību, tiesu neatkarību Rumānijā attiecībā pret *Serviciul Român de Informații* (Rumānijas Informācijas dienests) uzbrukumu, un saistībā ar lietas dalībnieku tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Eiropas Komisija nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti personas datu aizsardzības jomā
 - Eiropas Komisija neesot izpildījusi vai esot tikai formāli izpildījusi pienākumu pārbaudīt Eiropas direktīvu un regulu personas datu aizsardzības jomā īstenošanas noteikumus.

Prasība, kas celta 2019. gada 31. maijā — PNB Banka u.c./ECB

(Lieta T-330/19)

(2019/C 270/34)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: PNB Banka AS (Rīga, Latvija), CR un CT (pārstāvji: O. Behrends un M. Kirchner, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Centrālā banka

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt ECB 2019. gada 21. marta lēmumu par prasītāju plānoto būtiskas līdzdalības iegūšanu mērķa bankā.
- piespriest atbildētājai atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza astoņus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu tiek apgalvots, ka ECB noteiktais novērtējuma veikšanas periods saskaņā ar Direktīvas 2013/36/ES 22. panta 2. punktu ⁽¹⁾ esot beidzies pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas un tāpēc ECB vairs neesot varējusi iebilst pret plānoto līdzdalības iegūšanu.
2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka ECB esot pārkāpusi VUM regulas ⁽²⁾ 15. pantā ietverto procedūru un VUM Pamatregulas ⁽³⁾ 85.–87. pantu.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums esot balstīts uz novērtēšanas kritēriju saskaņā ar Direktīvas 2013/36/ES 23. pantu kļūdainu interpretāciju un piemērošanu un to īstenošanu Latvijā.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ECB esot pārkāpusi samērīguma principu.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ECB neesot ņēmusi vērā lēmuma iebilst pret plānoto līdzdalības iegūšanu diskrecionāro raksturu.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ECB esot sagrozījusi attiecīgās lietas faktus.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ECB esot pārkāpusi tiesiskās paļāvības un tiesiskās drošības principus.
8. Ar astoto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ECB, neņemot vērā pati savu atbildību par ticības zudumu regulatīvajam procesam, esot pārkāpusi *nemo auditor* principu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/36/EU (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV 2013, L 176, 338. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Regula (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Centrālās bankas Regula (ES) Nr. 468/2014 (2014. gada 16. aprīlis), ar ko izveido vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm (ECB/2014/17) (OV 2014, L 141, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 10. jūnijā — Front Polisario/Padome**(Lieta T-344/19)**

(2019/C 270/35)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario)* (pārstāvis: G. Devers, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt tās prasību atcelt tiesību aktu par pieņemamu;
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Lai pamatotu savu prasību, kas vērsta pret Padomes Lēmumu (ES) 2019/441 (2019. gada 4. marts) par to, lai noslēgtu Ilgtspējīgas zivsaimniecības partnerattiecību nolīgumu starp Eiropas Savienību un Marokas Karalisti, tā īstenošanas protokolu un nolīgumam pievienoto vēstuļu apmaiņu (OV 2019, L 77, 4. lpp.), prasītāja izvirza vienpadsmit pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Padomei nav kompetences pieņemt apstrīdēto lēmumu, jo Eiropas Savienībai un Marokas Karalistei nav kompetences noslēgt Rietumsahārai piemērojamu starptautisku nolīgumu *Front Polisario* pārstāvētās sahravi tautas vietā.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka nav izpildīts pienākums izvērtēt jautājumu par pamattiesību un starptautisko humanitāro tiesību ievērošanu, jo Padome pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas šo jautājumu nav izvērtējusi.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Padome nav ievērojusi savu pienākumu izpildīt Tiesas spriedumus, jo apstrīdētajā lēmumā neesot ņemti vērā 2018. gada 27. februāra sprieduma *Western Sahara Campaign UK* (C-266/16, EU:C:2018:118) motīvi.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka nav ievēroti pamatprincipi un pamatvērtības, uz ko Savienība balstās, rīkodamās starptautiskajā arēnā, jo:
 - pirmkārt — pārkāpjot tautu tiesības uz to nacionālās vienotības respektēšanu — apstrīdētajā lēmumā tiek noliegta sahravi tautas pastāvēšana, to apzīmējot ar terminiem “Rietumsahāras tauta” un “attiecīgie iedzīvotāji”;
 - otrkārt — pārkāpjot tautu tiesības brīvi rīkoties ar saviem dabas resursiem — ar apstrīdēto lēmumu tiek noslēgts starptautisks nolīgums, kurā bez sahravi tautas piekrišanas tiek reglamentēts, kā Savienības kuģi izmanto tās zvejas resursus;

- treškārt, ar apstrīdēto lēmumu — Marokas Karalistes teritoriālās aneksijas politikas un šīs politikas īstenošanai nepieciešamo sistematisko pamattiesību pārkāpumu kontekstā — ar Marokas Karalisti tiek noslēgts okupētajai Rietumsahārai piemērojams starptautisks nolīgums;
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts tiesiskās palāvības aizsardzības princips, jo apstrīdētais lēmums ir pretrunā Savienības konsekventi un atkārtoti izteiktajiem paziņojumiem, ka ir jāievēro pašnoteikšanās un līgumu relatīvās iedarbības principi.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts samērīguma princips, jo, ņemot vērā Rietumsahāras atšķirīgo un īpašo statusu, pašnoteikšanās tiesību neaizskaramību un Rietumsahāras tautai piemītošo trešās personas statusu, Padomes ziņā nebija veikta samērīguma izsvēršanu starp apgalvotajiem ar zvejniecības nolīgumu panāktajiem “ieguvumiem” un tā ietekmi uz sahravi dabas resursiem.
7. Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka pastāv pretruna ar kopējo zivsaimniecības politiku, jo, piemērojot ar apstrīdēto lēmumu noslēgto nolīgumu, Savienības kuģi varēs piekļūt sahravi tautas zvejas resursiem bez tās piekrišanas un par to Marokas iestādēm tiks maksāta finansiāla atlīdzība, kaut arī Rietumsahāras ūdeņi nav Marokas “ūdeņi” Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas 61. un 62. panta izpratnē.
8. Ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāptas pašnoteikšanās tiesības, jo:
- pirmkārt, apstrīdētajā lēmumā sahravi tautu apzīmējot ar jēdzienu “Rietumsahāras tauta” un “attiecīgie iedzīvotāji”, tajā tiek noliegta sahravi tautas kā pašnoteikšanās tiesību subjekta nacionālā vienotība;
- otrkārt — pārkāpjot sahravi tautas tiesības brīvi rīkoties ar saviem dabas resursiem — ar apstrīdēto lēmumu tiek noslēgts starptautisks nolīgums, kurā bez tās piekrišanas tiek reglamentēts, kā Savienības kuģi izmanto tās zvejas resursus;
- treškārt, pārkāpjot sahravi tautas tiesības uz tās nacionālās teritorijas nedalāmību, apstrīdētajā lēmumā ir noliegts Rietumsahāras atšķirīgais un īpašais statuss un atzīta tās prettiesiskā sadalīšana, kas veikta ar Marokas izveidoto uzbērumpu.
9. Ar devīto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts līgumu relatīvās iedarbības princips, jo ar apstrīdēto lēmumu tiek noliegts, ka sahravi tautai ES un Marokas attiecībās ir trešās personas statuss un tai bez tās piekrišanas ir uzlikta starptautiskas saistības attiecībā uz tās nacionālo teritoriju un dabas resursiem.
10. Ar desmito pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāptas starptautiskās humanitārās tiesības un starptautiskās krimināltiesības, jo:
- pirmkārt, ar apstrīdēto lēmumu tiek noslēgts Rietumsahārai piemērojams starptautisks nolīgums, lai gan Marokas okupācijas spēkiem nav *jus tractatus* attiecībā uz šo teritoriju un tiem ir aizliegts izmantot tās dabas resursus;
- otrkārt, piemērojot ar apstrīdēto lēmumu noslēgto nolīgumu, Savienības subsidēs Marokas infrastruktūru okupētajā sahravi teritorijā, lai Maroka varētu tajā pastāvīgi izvietot savus civiliedzīvotājus un bruņotos spēkus;
- treškārt, izmantojot jēdzienu “Rietumsahāras tauta” un “attiecīgie iedzīvotāji”, apstrīdētajā lēmumā ir atbalstīta Marokas kolonistu nelikumīgā pārvietošana uz okupēto sahravi teritoriju.
11. Ar vienpadsmito pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāptas Savienības saistības attiecībā uz starptautiskās atbildības tiesībām, jo, noslēdzot Rietumsahārai piemērojamu starptautisku nolīgumu ar Maroku, apstrīdētajā lēmumā ir akceptēti smagie starptautisko tiesību pārkāpumi, kurus Marokas okupācijas spēki ir izdarījuši pret sahravi tautu, un ar to tiek sniegta palīdzība un atbalsts no šiem pārkāpumiem izrietošās situācijas saglabāšanai.

Prasība, kas celta 2019. gada 12. jūnijā — Front Polisario/Padome**(Lieta T-356/19)**

(2019/C 270/36)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et Rio de oro (Front Polisario)* (pārstāvis: G. Devers, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt tās prasību atcelt tiesību aktu par pieņemamu;
- atcelt apstrīdēto regulu;
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Lai pamatotu prasību, kas vērsta pret Padomes Regulu (ES) 2019/440 (2018. gada 29. novembris) par zvejas iespēju iedalīšanu saskaņā ar Ilgtspējīgas zivsaimniecības partnerattiecību nolīgumu starp Eiropas Savienību un Marokas Karalisti un tā īstenošanas protokolu (OV 2019, L 77, 1. lpp.), prasītāja ir izvirzījusi vienu pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka minētajai regulai nav juridiska pamata Lēmuma 2019/441 prettiesiskuma dēļ.

Šis pamats ir iedalīts vienpadsmit daļās, kuras būtībā ir identiskas lietā T-344/19 *Front Polisario/Padome* izvirzītajiem vienpadsmit pamatiem.

Prasība, kas celta 2019. gada 13. jūnijā– Groupe Canal +/Komisija**(Lieta T-358/19)**

(2019/C 270/37)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Groupe Canal + (Isilemulino, Francija)* (pārstāvji: P. Wilhelm, P. Gassenbach un O. de Juvigny, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt prasību par pieņemamu un pamatotu;
- saskaņā ar LESD 263. pantu atcelt Komisijas 2019. gada 7. marta lēmumu lietā AT.40023, ciktāl tas attiecas uz Francijas tirgu un *Groupe Canal* + spēkā esošajiem līgumiem un turpmākiem līgumiem;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus sabiedrībai *Groupe Canal* + radušos tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, ciktāl saistības, kuras Komisija ir atzinusi par saistošām nolūkā izbeigt ģeoblokēšanu filmu nozarē, esot pretrunā Eiropas likumdevēja nesen pieņemtajām likumdošanas reformām.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu LESD 101. panta 1. punkta vērtējumā, jo tā ir uzskatījusi, ka saistības, kuras *NBCUniversal*, *Sony Pictures*, *Warner Bros* un *Sky* ir piedāvājuši uzņemt, neietekmēsot kultūras daudzveidību un, vispārēji, filmu finansēšanu un izmantošanu Eiropas Ekonomikas zonā.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts samērīguma princips, jo Komisija esot noteikusi par obligātām saistības, kuras esot acīmredzami nesamērīgas izvirzītajām bažām saistībā ar konkurenci, un ar tām tiekot ignorētas trešo personu intereses.

Prasība, kas celta 2019. gada 19. jūnijā — Camerin/Komisija

(Lieta T-367/19)

(2019/C 270/38)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Laure Camerin* (*Bastia*, Francija) (pārstāvis: (*M. Casado García-Hirschfeld*, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt šo prasības pieteikumu par pieņemamu un pamatotu;
- līdz ar to daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu;

- atlīdzināt morālo kaitējumu, kas radīts ar visiem PMO aktiem un darbībām, kuri jāizvērtē kopā ņemot, un kuru prasītāja lēš *ex aequo et bono* 50 000 EUR apmērā;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības par Atalgojuma un individuālo tiesību biroja (turpmāk tekstā — “PMO”) lēmumu attiecībā uz kādas Beļģijas tiesas pieņemta lēmuma par prasības nodrošinājumu izpildi, attiecībā uz to, ka šai iestādei esot tiesības no jauna ieturēt 3839,60 EUR no prasītājam izmaksājamās pensijas, pamatošanai pēdējā minētā izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 1. un 25. pants un Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā — “Civildienesta noteikumi”) VIII pielikuma 6. pants un ka esot pieļauta kļūda vērtējumā. Šajā ziņā prasītāja uzskata, ka neesot nekāda pamatojuma, nedz tiesiska pamata, ar ko varētu attaisnot PMO lēmumu turpināt ieturēt vairāk nekā divas trešdaļas no viņas pensijas.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpti likumības un tiesiskās drošības principi. Prasītājas ieskatā Civildienesta noteikumi esot “*lex specialis*”, kas ir pārāki par visām valsts tiesību normām — iztikai nepieciešamā minimuma jomā tajos tādējādi ietvertas būtiskās normas, kas ir atkāpe gan no Savienības vispārējām darba tiesībām, gan no valsts darba tiesībām.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts labas pārvaldības princips un rūpības pienākums, jo netika sniegts nekāds pamatojums attiecībā uz apstākļiem un pierādījumiem, ar ko varētu pamatot PMO lēmumu sevi atzīt par tiesīgu no jauna ieturēt 3839,60 EUR no prasītājam izmaksājamām pensijām.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpti vienlīdzības un nediskriminācijas principi, ciktāl, ja tiek ņemta vērā PMO interpretācija, iztikai nepieciešamā minimuma apmērs esot atkarīgs no valsts, kurā ierēdnis dzīvoja.

Prasītāja lūdz arī atlīdzināt morālo kaitējumu, kas viņai esot nodarīts ar pārkāpumiem, kurus esot veicis PMO un kuri viņai lie-dza dzīvot ciņņiplni.

Prasība, kas celta 2019. gada 18. jūnijā — Datenlotsen Informationssysteme/Komisija

(Lieta T-368/19)

(2019/C 270/39)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Datenlotsen Informationssysteme GmbH (Hamburga, Vācija) (pārstāvis: T. Lübbig, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi ir šādi:

- konstatēt, ka atbildētāja nav izpildījusi savus pienākumus, kas paredzēti LESD 108. pantā, jo tā formālo izmeklēšanas procedūru lietā SA.34402 (2015/C ex 2012/NN) nav samērīgā laikā pabeigusi ar lēmumu, kā tas paredzēts attiecīgi LESD 108. panta 2. punktā vai Regulas 2015/1589 ⁽¹⁾ 9. panta 1. punktā;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasība ir pamatota ar šādiem pamatiem.

1. Ar to, ka formālā izmeklēšanas procedūra nav pabeigta ar lēmumu, esot pārkāpts LESD 108. pants.
 - Pirmā pamata ietvaros tiek apgalvots, ka procedūras ilgums, kas pārsniedz septiņus gadus, esot vērtējams kā nesamērīgs. Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka, ņemot vērā, ka atbildētājas rīcībā bija visaptveroša informācija un ka neatbildētu jautājumu bija maz, tai jau būtu vajadzējis pieņemt attiecīgu lēmumu. Turklāt drīza lēmuma pieņemšana esot nepieciešama prasītājas neatliekami risināmo saimniecisko vajadzību dēļ.
2. Esot pārkāptas tiesības uz samērīgā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu, kas ir daļa no Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā nostiprinātajām tiesībām uz labu pārvaldību.
 - Otrā pamata ietvaros izklāstīti argumenti, kas būtībā ir identiski vai līdzīgi argumentiem, kas izvirzīti saistībā ar pirmo pamatu.
3. Esot pārkāpts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pants kopsakarā ar tās 20. pantu.
 - Trešā pamata ietvaros prioritāri tiek apgalvots, ka atbildētāja, veidama dažādus procedūru paildzinošus pasākumus, esot pārkāpusi Paraugprakses kodeksu par valsts atbalsta pārbaudes procedūru izpildi.
4. Esot pārkāptas tiesības zināt pamatojumu, kuras ir daļa no tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu un 41. panta 2. punkta c) apakšpunktu.
 - Ceturtā pamata ietvaros tiek pārmests, ka atbildētāja neesot drīkstējusi tikai vispārīgi norādīt, ka nepieciešama papildu izpēte, bet ka tai tas esot bijis jāizklāsta argumentēti un saprotami.

⁽¹⁾ Padomes Regula (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OVL 248, 24.9.2015., 9. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 20. jūnijā — Pisoni/Parlaments**(Lieta T-375/19)**

(2019/C 270/40)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki*Prasītājs:* Ferruccio Pisoni (Trento, Itālija) (pārstāvis: M. Paniz, advokāts)*Atbildētājs:* Eiropas Parlaments**Prasījumi**

Prasītājs lūdz Vispārējo tiesu:

- atcelt Eiropas Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta paziņojumu, ar ko ir transponēts Deputātu palātas Prezidija 2018. gada 12. jūlija Lēmums Nr. 14/2018 un/vai Republikas Senāta Prezidentūras padomes Lēmums Nr. 6/2018, un katrā ziņā
- atcelt Eiropas Parlamenta piešķirtās mūža pensijas pārskatīšanu un pārrēķinu;
- tādējādi atzīt prasītāja tiesības saglabāt attiecīgo mūža pensiju uzkrātajā apmērā, kas uzkrāta, pamatojoties uz tiesisko regulējumu, kurš bija spēkā pirms Deputātu palātas Prezidija Lēmuma Nr. 14/2018 un/vai Republikas Senāta Prezidentūras padomes Lēmuma Nr. 6/2018, piespriežot Eiropas Parlamentam samaksāt viņam visas summas, kas ir nepamatoti ieturētas, ņemot vērā monetāro revalvāciju un pieskaitot likumiskos procentus, sākot no ieturējuma dienas līdz pilnīgai samaksai, kā arī
- piespriest Eiropas Parlamentam izpildīt pasludināmo spriedumu un nekavējoties pilnībā atjaunot mūža pensiju sākotnējā apmērā, kā arī atlīdzināt visus zaudējumus, ja un tādā mērā, kādā tie ir radušies prasītājam;
- katrā ziņā: piespriest pilnībā atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, advokāta honorāru, ieskaitot PVN, advokātu sociālās apdrošināšanas iemaksu un vienotas likmes atlīdzību.

Pamati un galvenie argumentiPamati un galvenie argumenti ir līdzīgi tiem, kas ir izvirzīti lietā T-345/19 *Santini/Parlaments*.**Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — Topcart/EUIPO — Carl International (“TC CARL”)****(Lieta T-377/19)**

(2019/C 270/41)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — vācu

Lietas dalībnieki*Prasītāja:* Topcart GmbH (Wiesbaden, Vācija) (pārstāvis: M. Gail, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: Carl International (Limonest, Francija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes "TC CARL" reģistrācijas pieteikums — reģistrācijas pieteikums Nr. 14 957 542

Process EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2019. gada 2. aprīļa lēmums lietā R 1826/2018-2

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 60. panta 1. punkta a) apakšpunkta, lasot to kopsakarā ar 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — Topcart/EUIPO — Carl International ("TC CARL")

(Lieta T-378/19)

(2019/C 270/42)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Topcart GmbH (Wiesbaden, Vācija) (pārstāvis: M. Gail, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: Carl International (Limonest, Francija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes "TC CARL" reģistrācijas pieteikums — reģistrācijas pieteikums Nr. 15 048 556

Process EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2019. gada 2. aprīļa lēmums lietā R 1617/2018-2

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 60. panta 1. punkta a) apakšpunkta, lasot to kopsakarā ar 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation/EUIPO ("Serviceplan")

(Lieta T-379/19)

(2019/C 270/43)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation GmbH & Co KG (Mīnhene, Vācija) (pārstāvji: B. Koch un P. Schmitz, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Informācija par procesu EUIPO

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes "Serviceplan" reģistrācijas pieteikums — reģistrācijas pieteikums Nr. 15 234 669

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas piektās padomes 2019. gada 18. marta lēmums lietā R 1424/2018-5

Prasītājas prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to ir noraidīta apelācijas sūdzība;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 94. panta 1. punkta pārkāpums.

**Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — Serviceplan Gruppe für innovative
Kommunikation/EUIPO (“Serviceplan Solutions”)**

(Lieta T-380/19)

(2019/C 270/44)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation GmbH & Co KG (Mīnhene, Vācija) (pārstāvji: B. Koch un P. Schmitz, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Informācija par procesu EUIPO

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “Serviceplan Solutions” reģistrācijas pieteikums — reģistrācijas pieteikums Nr. 15 244 742

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas piektās padomes 2019. gada 25. marta lēmums lietā R 1427/2018-5

Prasītājas prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to ir noraidīta apelācijas sūdzība;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums;
 - Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 94. panta 1. punkta pārkāpums.
-

Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — adp Gauselmann/EUIPO — Gameloft (“City Mania”)**(Lieta T-381/19)**

(2019/C 270/45)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: adp Gauselmann GmbH (Lībeka, Vācija) (pārstāvji: P. Koch Moreno, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa Apelācijas padomē dalībiece: Gameloft SE (Parīze, Francija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: otra procesa Apelācijas padomē dalībiece

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “City Mania” reģistrācijas pieteikums — reģistrācijas pieteikums Nr. 15 936 339

Process EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2019. gada 11. aprīļa lēmums lietā R 976/2018-2

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt par pamatotu [EUIPO Apelācijas padomē iesniegtās] apelācijas sūdzības pamatu un atcelt apstrīdēto lēmumu, atzīt sajaukšanas iespējas esamību starp konfliktējošajām preču zīmēm un, attiecīgi, noraidīt pilnībā pieteiktās preču zīmes reģistrāciju;
- piespriest EUIPO un otrai procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniecei, ja tā iestātos lietā Vispārējā tiesā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 25. jūnijā — Turk Hava Yollari/EUIPO — Sky (“skylife”)**(Lieta T-382/19)**

(2019/C 270/46)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Turk Hava Yollari AO (Stambula, Turcija) (pārstāvis: R. Almaraz Palmero, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa Apelācijas padomē dalībiece: Sky Ltd (Isleworth, Apvienotā Karaliste)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes īpašiece: prasītāja Vispārējā tiesā

Attiecīgā strīdus preču zīme: vārdiskas preču zīmes “skylife”, starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību — starptautiska reģistrācija Nr. 898 322

Process EUIPO: spēkā neesamības atzīšanas process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas ceturtnās padomes 2019. gada 23. aprīļa lēmums lietā R 880/2018-4

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- uzdot EUIPO pienākumu atzīt par spēkā esošu apstrīdētās preču zīmes starptautisko reģistrāciju Nr. 898 322 attiecībā uz visām precēm un pakalpojumiem, kas ir reģistrēti 39. un 41. klasē;
- piespriest EUIPO un personai, kas iestājusies lietā, *Sky Limited*, atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus saistībā ar strīdu Vispārējā tiesā, kā arī izdevumus, kas radušies saistībā ar procesu EUIPO Apelācijas ceturtnajā padomē.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 2017/1001 60. panta 1. punkta a) apakšpunkta, lasot kopsakarā ar 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pārkāpums.
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 94. panta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2019. gada 21. jūnijā — CI u.c./Parlaments un Padome**(Lieta T-383/19)**

(2019/C 270/47)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: CI, CJ, CK, CL un CN (pārstāvis: J. Fouchet, advokāts)

Atbildētāji: Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2019/592 (2019. gada 10. aprīlis), ar kuru attiecībā uz Apvienotās Karalistes izstāšanos no Savienības groza Regulu (ES) 2018/1806, ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru valstspiederīgajiem minētā prasība neattiecas;
- piespriest Eiropas Savienības Padomei un Eiropas parlamentam atlīdzināt visus tiesvedības izdevumus, tostarp advokāta honorāru 5000 EUR apmērā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ar Regulu (ES) 2019/592 esot pārkāptas iegūtās no Savienības pilsonības izrietošās tiesības.

Pirmkārt, prasītāji uzskata, ka Parlaments un Padome esot pārkāpusi viņu tiesības uz privāto un ģimenes dzīvi, jo viņi vairāk kā piecpadsmit gadus dzīvo citā Savienības dalībvalstī, valstī ar kuru viņiem ir cieša saikne — dažiem laulātais un bērni ir citas dalībvalsts valstspiederīgie, vai arī tiem tur pieder nekustamais īpašums.

Otrkārt, prasītāji uzskata, ka apstrīdētajā regulā neesot ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips, jo tiek atzīta tiesību, ko viņi ir ieguvuši pamatojoties uz viņu Savienības pilsonību, izbeigšana nenosūķirot pilsoņus, kuru tiesības balsot tiek dzēstas pēc tam, kad viņi ir nodzīvojuši piecpadsmit gadus ārpus Apvienotās Karalistes, un pārējos pilsoņus.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto regulu esot pārkāpts Gibraltāra statuss, ciktāl apstrīdētajā regulā atsauce uz Gibraltāru kā "Britu Kroņa koloniju" var tikai radīt nepiemērotu klimatu Spānijai un Apvienotās Karalistes samierināšanai uz Gibraltāra iedzīvotāju tiesību rēķina.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts Regulā 2018/1240 Apvienotās Karalistes pilsoņiem paredzētais atbrīvojums no vīzas, ar pamatojumu, ka prasītājiem būšot jālūdz ETIAS ceļošanas atļauja un ka pastāvēt iespēja, ka šī atļauja viņiem var tikt atteikta.

Prasība, kas celta 2019. gada 25. jūnijā — Mazzone/Parlaments**(Lieta T-385/19)**

(2019/C 270/48)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Antonio Mazzone (Neapole, Itālija) (pārstāvis: M. Paniz, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta paziņojumu, ar ko ir transponēts Deputātu palātas Prezidija 2018. gada 12. jūlija Lēmums Nr. 14/2018 un/vai Republikas Senāta Prezidentūras padomes Lēmums Nr. 6/2018 un katrā ziņā
- atcelt Eiropas Parlamenta izmaksātās mūža pensijas atkārtotu noteikšanu un pārrēķinu;
- tādējādi atzīt prasītāja tiesības saglabāt attiecīgo mūža pensiju uzkrātajā apmērā, kas uzkrāta, pamatojoties uz tiesību aktiem, kuri bija spēkā pirms palātas Prezidija Lēmuma Nr. 14/2018 un/vai Republikas Senāta Prezidentūras padomes Lēmuma Nr. 6/2018, piespriežot Eiropas Parlamentam samaksāt viņam visas summas, kas ir nepamatoti ieturētas un kas palielinātas atbilstoši monetārajai revalvācijai, un kam pieskaitīti likumiskie procenti, skaitot no ieturējumu veikšanas dienas līdz summas samaksai, kā arī
- piespriet Eiropas Parlamentam izpildīt pasludināmo spriedumu un nekavējoties pilnībā atjaunot mūža pensiju sākotnējā apmērā, kā arī atlīdzināt visus zaudējumus, ja un tādā mērā, kādā tie ir radušies prasītājam;
- katrā ziņā: piespriet pilnībā atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, advokāta honorāru, ieskaitot PVN, advokātu sociālās apdrošināšanas iemaksu un vienotas likmes atlīdzību.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti ir līdzīgi tiem, kas ir izvirzīti lietā T-345/19 *Santini*/Parlaments.

Prasība, kas celta 2019. gada 28. jūnijā — Puigdemont i Casamajó un Comín i Oliveres/Parlaments**(Lieta T-388/19)**

(2019/C 270/49)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Carles Puigdemont i Casamajó* (Vaterlo, Beļģija) un *Antoni Comín i Oliveres* (Vaterlo) (pārstāvji: *P. Bekaert*, advokāts, *B. Emmerson QC*, *G. Boye* un *S. Bekaert*, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Parlamenta lēmumu, ar ko prasītājiem tika liegta iespēja izmantot īpašo uzņemšanas dienestu, kas izveidots ievēlēto Parlamenta deputātu vajadzībām, un ar Parlamenta priekšsēdētāja 2019. gada 29. maija rīkojumu, ar ko viņiem tika liegta iespēja iesniegt Reglamenta 3. panta 2. punktā minēto rakstisko deklarāciju;
- atcelt Parlamenta lēmumu, kas apstiprināts Parlamenta priekšsēdētāja 2019. gada 27. jūnija juridiski nepamatotajā vēstulē, neņemt vērā Spānijas oficiāli paziņotos Eiropas Parlamenta 2019. gada 26. maija vēlēšanu rezultātus, un pēc tam pieņemto lēmumu ņemt vērā atšķirīgu un nepilnīgu sarakstu ar ievēlētajiem deputātiem, ko 2019. gada 17. jūnijā iesniedza Spānijas iestādes un kas neietver prasītājus;
- atcelt Parlamenta lēmumu, ar ko Spānijas Vēlēšanu komisijas 2019. gada 20. jūnija paziņojums atzīts par tādu, ar ko anulē prasītāju kā ievēlētu Parlamenta deputātu deklarāciju, un kas esot uzskatāms par Parlamenta prettiesisku paziņojumu par atbrīvošanu no amata, ar ko pārkāpts 1976. gada Vēlēšanu akta 13. pants;
- atcelt Parlamenta lēmumu, kas apstiprināts Parlamenta priekšsēdētāja 2019. gada 27. jūnija juridiski nepamatotajā vēstulē, par atteikumu nodrošināt tā Reglamenta 3. panta 2. punktā paredzētās prasītāju tiesības darboties Parlamentā un tā struktūrvienībās un izmantot visas ar to saistītās tiesības no pirmās sēdes dienas līdz dienai, kad tiks pieņemts nolēmums attiecībā uz strīdiem, kas nodoti izskatīšanai Parlamentā un Spānijas tiesu iestādēs;
- atcelt Parlamenta priekšsēdētāja lēmumu, kas apstiprināts Parlamenta priekšsēdētāja 2019. gada 27. jūnija juridiski nepamatotajā vēstulē, par atteikumu piešķirt prasītājiem privilēģijas un imunitāti saskaņā ar Protokola (Nr. 7) par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 9. pantu, ievērojot Reglamenta 8. pantu;
- uzdot atbildētājam segt visus tiesāšanās izdevumus un saskaņā ar LESD 340. panta otro daļu uzdot atbildētājam samaksāt atlīdzību par nodarīto kaitējumu — zaudēto ikmēneša algu, kas pienākas Eiropas Parlamenta deputātiem, kā arī simbolisku 1 euro par morālo kaitējumu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza piecus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ar Parlamenta lēmumu, ar ko prasītājiem tika liegta iespēja izmantot īpašo uzņemšanas dienestu, kas izveidots ievēlēto Parlamenta deputātu vajadzībām, un ar Parlamenta priekšsēdētāja 2019. gada 29. maija rīkojumu esot pārkāpti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā — "Harta") 20. un 21. pants un 39. panta 2. punkts.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ar Parlamenta lēmumu neņem vērā Spānijas oficiāli paziņotos Eiropas Parlamenta 2019. gada 26. maija vēlēšanu rezultātus, un ar pēc tam pieņemto lēmumu ņemt vērā atšķirīgu un nepilnīgu sarakstu ar ievēlētajiem deputātiem, ko 2019. gada 20. jūnijā iesniedza Spānijas iestādes un kas neietver prasītājus, ir pārkāpts 1976. gada Vēlēšanu akta 12. pants un Eiropadomes Lēmuma 2018/937 ⁽¹⁾ 3. panta 2. punkts kopsakarā ar Hartas 39. panta 2. punktu, LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 14. panta 2. un 3. punktu un 1976. gada Vēlēšanu akta 1. panta 3. punktu.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ar Parlamenta lēmumu, ar ko Spānijas Vēlēšanu komisijas 2019. gada 20. jūnija paziņojums atzīts par tādu, ar ko anulē prasītāju kā ievēlētu Parlamenta deputātu deklarāciju, un kas esot uzskatāms par Parlamenta prettiesisku paziņojumu par atbrīvošanu no amata, kurš ir pretrunā 1976. gada Vēlēšanu akta 13. pantam, ir pārkāpts 1976. gada Vēlēšanu akta 6. panta 2. punkts un 8. un 13. pants kopsakarā ar Hartas 39. panta 2. punktu, LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 14. panta 2. un 3. punktu un 1976. gada Vēlēšanu akta 1. panta 3. punktu.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ar Parlamenta lēmumu par atteikumu nodrošināt tā Reglamenta 3. panta 2. punktā paredzētās prasītāju tiesības darboties Parlamentā un tā struktūrvienībās un izmantot visas ar to saistītās tiesības no pirmās sēdes dienas līdz dienai, kad tiks pieņemts nolēmums attiecībā uz strīdiem, kas nodoti izskatīšanai Parlamentā un Spānijas tiesu iestādēs, ir pārkāpts Eiropas Parlamenta Reglamenta 3. panta 2. punkts un 1976. gada Vēlēšanu akta 5. panta 1. punkts un 12. pants kopsakarā ar Hartas 39. panta 2. punktu, LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 14. panta 2. un 3. punktu un 1976. gada Vēlēšanu akta 1. panta 3. punktu.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ar priekšsēdētāja lēmumu par atteikumu piešķirt prasītājiem privilēģijas un imunitāti saskaņā ar Protokola (Nr. 7) par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 9. pantu, ir pārkāpts Eiropas Parlamenta Reglamenta 5. panta 2. punkts, 1976. gada Vēlēšanu akta 6. panta 2. punkts un minētā protokola 9. pants kopsakarā ar Hartas 39. panta 2. punktu, LES 10. panta 1. un 2. punktu, LES 14. panta 2. un 3. punktu un 1976. gada Vēlēšanu akta 1. panta 3. punktu.

⁽¹⁾ Eiropadomes Lēmums (ES) 2018/937 (2018. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Eiropas Parlamenta sastāvu (OV L 165 I, 2.7.2018, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 27. jūnijā — Coppo Gavazzi/Parlaments

(Lieta T-389/19)

(2019/C 270/50)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Maria Teresa Coppo Gavazzi* (Milāna, Itālija) (pārstāvis: *M. Merola*, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt par neesošu vai pilnībā atcelt pasākumu, par kuru prasītāja tika informēta ar apstrīdēto paziņojumu, ar ko Eiropas Parlaments atkārtoti noteica pensijas tiesības par izbeigto darbību un noteica atmaksāt summu, kura samaksāta, pamatojoties uz iepriekš noteikto pensijas apmēru;

- piespriest Eiropas Parlamentam atmaksāt visas summas, kas nepamatoti ieturētas un kam pieskaitīti likumiskie procenti, skaitot no ieturējumu veikšanas dienas līdz summas samaksai, un piespriest Eiropas Parlamentam izpildīt pasludināmo spriedumu un īstenot visas iniciatīvas, aktus vai pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka nekavējoties pilnībā tiek atjaunota sākotnējā pensija;
- piespriest Eiropas Parlamentam atļūdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība ir vērsta pret aktu, ar ko Eiropas Parlaments atkārtoti ir noteicis prasītājas tiesības uz pensiju par izbeigto darbību pēc tam, kad 2019. gada 1. janvārī bija stājies spēkā Deputātu palātas Prezidija Lēmums Nr. 14/2018, un ir lūcis atgūt summu, kura izmaksāta, pamatojoties uz iepriekš noteikto pensijas apmēru.

Prasības pamatojumam prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo prasības pamatu prasītāja norāda uz akta autora kompetences neesamību, būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu un līdz ar to arī Pamattiesību hartas 41. panta pārkāpumu.
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka Eiropas Parlamenta paziņojums ir prettiesisks, jo tajā ir pieļautas smagas un acīmredzamas galvenokārt procesuāla rakstura kļūdas un konkrēti: lēmumu ir pieņēmis Finanšu ģenerāldirektorāts, nevis Eiropas Parlamenta Prezidijs kā tas ir paredzēts Eiropas Parlamenta iekšējā Reglamenta 11.a panta 6. punktā un 25. panta 3. punktā. Paziņojums esot pilnībā nepamatots, jo tajā nav norādīti iemesli, kuru dēļ tas ir pieņemts un kuru dēļ automātiski ir piemērots Itālijas lēmums.
2. Ar otro prasības pamatu prasītāja norāda uz apstrīdētā akta juridiskā pamata neesamību un kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Deputātu nolikuma Īstenošanas noteikumu 75. pantu.
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka par apstrīdētā akta juridisko pamatu kļūdaini ir izmantots Noteikumu par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām (SID) III pielikums un Eiropas Parlamenta deputātu nolikuma Īstenošanas noteikumu (NĪN) 75. pants. SID paredzētais pensiju institūts zaudēja spēku 2009. gada 14. jūlijā, kad stājās spēkā Eiropas Parlamenta Deputātu nolikums. Runājot par NĪN 75. pantu, kurā ir atsauce uz SID III pielikumu, tas neļauj Eiropas Parlamentam veikt tādus pasākumus kā apstrīdētais pasākums.
3. Ar trešo prasības pamatu prasītāja norāda, ka ar paziņojumu skaidri ir pārkāpts NĪN 75. panta 2. punktā noteiktais atrunas princips, kurā ir skaidra atsauce uz valsts tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem, tādējādi izslēdzot kādas dalībvalsts Deputātu palātas iekšējus lēmumus.
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka grozījumi, kas ir minēti Deputātu palātas Prezidija Lēmumā Nr. 14/2018, ir veikti nevis ar valsts likumu, bet gan ar vienkāršu Deputātu palātas Prezidija lēmumu.
4. Ar ceturto prasības pamatu prasītāja norāda uz Eiropas tiesību vispārējo principu, proti, tiesiskās drošības, tiesiskās palāvības, tiesību aizsardzības un vienlīdzības principu acīmredzamu pārkāpumu.
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu būtiski ir pārkāpta bijušo Eiropas Parlamenta deputātu palāvība uz viņu jau iegūto tiesību neaizskaramību, kā arī palāvība, kas ir radusies, pamatojoties uz tiesisko regulējumu, kurš bija spēkā viņu pilnvaru spēkā esamības laikā. Turklāt tā atalgojuma būtisks samazinājums, kas bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem pienākas, pamatojoties uz iepriekš spēkā esošo regulējumu, nav attaisnojams ne ar vienu atbilstošu tiesību aktos paredzētu iemeslu vai primāru prasību, kā tas ir paredzēts Tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā.

Prasība, kas celta 2019. gada 27. jūnijā — Muscardini/Parlaments**(Lieta T-390/19)**

(2019/C 270/51)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki*Prasītāja: Cristiana Muscardini (Milāna, Itālija) (pārstāvis: M. Merola, advokāts)**Atbildētājs: Eiropas Parlaments***Prasījumi**

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt par neesošu vai pilnībā atcelt pasākumu, par kuru prasītāja tika informēta ar apstrīdēto paziņojumu, ar ko Eiropas Parlaments atkārtoti noteica pensijas tiesības par izbeigto darbību un noteica atmaksāt summu, kura samaksāta, pamatojoties uz iepriekš noteikto pensijas apmēru;
- piespriest Eiropas Parlamentam atmaksāt visas summas, kas nepamatoti ieturētas un kam pieskaitīti likumiskie procenti, skaitot no ieturējumu veikšanas dienas līdz summas samaksai, un piespriest Eiropas Parlamentam izpildīt pasludināmo spriedumu un īstenot visas iniciatīvas, aktus vai pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka nekavējoties pilnībā tiek atjaunota sākotnējā pensija;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumentiPamati un galvenie argumenti ir līdzīgi tiem, kas ir izvirzīti lietā T-389/19 *Coppo Gavazzi/Parlaments*.**Prasība, kas celta 2019. gada 27. jūnijā — Vinci/Parlaments****(Lieta T-391/19)**

(2019/C 270/52)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki*Prasītājs: Luigi Vinci (Milāna, Itālija) (pārstāvis: M. Merola, advokāts)**Atbildētājs: Eiropas Parlaments***Prasītāja prasījumi**

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt par neesošu vai pilnībā atcelt pasākumu, par kuru prasītājs tika informēts ar apstrīdēto paziņojumu, ar ko Eiropas Parlaments atkārtoti noteica pensijas tiesības par izbeigto darbību un noteica atmaksāt summu, kura samaksāta, pamatojoties uz iepriekš noteikto pensijas apmēru;

- piespriest Eiropas Parlamentam atmaksāt visas summas, kas nepamatoti ieturētas un kam pieskaitīti likumiskie procenti, skaitot no ieturējumu veikšanas dienas līdz summas samaksai, un piespriest Eiropas Parlamentam izpildīt pasludināmo spriedumu un īstenot visas iniciatīvas, aktus vai pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka nekavējoties pilnībā tiek atjaunota sākotnējā pensija;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti ir līdzīgi tiem, kas ir izvirzīti lietā T-389/19 *Coppo Gavazzi*/Parlaments.

Prasība, kas celta 2019. gada 27. jūnijā — Mantovani/Parlaments

(Lieta T-392/19)

(2019/C 270/53)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Agostino Mantovani (Breša, Itālija) (pārstāvi: *M. Merola*, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt par neesošu vai pilnībā atcelt pasākumu, par kuru prasītājs tika informēts ar apstrīdēto paziņojumu, ar ko Eiropas Parlaments atkārtoti noteica pensijas tiesības par izbeigto darbību un noteica atmaksāt summu, kura samaksāta, pamatojoties uz iepriekš noteikto pensijas apmēru;
- piespriest Eiropas Parlamentam atmaksāt visas summas, kas nepamatoti ieturētas un kam pieskaitīti likumiskie procenti, skaitot no ieturējumu veikšanas dienas līdz summas samaksai, un piespriest Eiropas Parlamentam izpildīt pasludināmo spriedumu un īstenot visas iniciatīvas, aktus vai pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka nekavējoties pilnībā tiek atjaunota sākotnējā pensija;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti ir līdzīgi tiem, kas ir izvirzīti lietā T-389/19 *Coppo Gavazzi*/Parlaments.

Prasība, kas celta 2019. gada 28. jūnijā — Iccrea Banca/VNV**(Lieta T-400/19)**

(2019/C 270/54)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo* (Roma, Itālija) (pārstāvji: P. Messina, F. Isgrò un A. Dentoni Litta, advokāti)

Atbildētāja: Vienotā noregulējuma valde

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

A) Galvenokārt:

— atcelt Vienotās noregulējuma valdes 2019. gada 16. aprīļa Lēmumu Nr. SRB/ES/SRF/2019/10 un vajadzības gadījumā tā attiecīgos pielikumus, kā arī visus citus iespējamus vēlākos Vienotās noregulējuma valdes lēmumus, ja tie nav zināmi, pamatojoties uz kuriem *Banca d'Italia* veica pasākumus — 2019. gada 24. aprīļa protokols Nr. 0543938/19 un 2019. gada 7. jūnija protokols Nr. 0733800/19;

— atlīdzināt *ICCREA Banca* radušos zaudējumus, ko veido tās veiktās lielākās iemaksas un ko tai radījusi Vienotā noregulējuma valde, veicot savas funkcijas noteikt prasītājas veicamās iemaksas.

B) Pakārtoti, gadījumā, ja netiks apmierināti galvenie prasījumi:

— atzīt par spēkā neesošu Komisijas Regulas (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos⁽¹⁾, 5. panta 1. punkta a) un f) punktu, jo tie ir pretrunā Kopienas tiesību pamatprincipiem, konkrēti vienlīdzības, nediskriminācijas un samērīguma principiem, kas ir paredzēti LES 2. pantā un interpretēti Eiropas Savienības Tiesas judikatūrā.

C) Katrā ziņā piespriest Vienotajai noregulējuma valdei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas ir radušies šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība ir vērsta pret Vienotās noregulējuma valdes 2019. gada 16. aprīļa Lēmumu Nr. SRB/ES/SRF/2019/10 un attiecīgiem tā pielikumiem, kā arī visiem vēlākajiem tās lēmumiem, ja tie nav zināmi, ar ko attiecībā uz prasītāju ir noteiktas iemaksas, kuras ir paredzētas Deleģētajā regulā (ES) 2015/63, ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos.

Prasības pamatojumam prasītājs izvirza četrus pamatus.

1. Pirmais pamats attiecas uz izmeklēšanas neveikšanu, kļūdainu faktiskās situācijas vērtējumu, Regulas 2015/63 5. panta [1. punkta] a) apakšpunkta pārkāpumu un nepareizu piemērošanu, kā arī nediskriminācijas un labas pārvaldības principu pārkāpumu.

— Šajā ziņā tiek norādīts, ka Vienotā noregulējuma valde ir kļūdaini piemērojusi Regulas 2015/63 5. panta [1. punkta] a) apakšpunktu, nosakot iemaksas, kas ir jāveic prasītājam, jo tā nav ņēmusi vērā grupas iekšējo saistību piemērošanu.
2. Otrais pamats attiecas uz izmeklēšanas neveikšanu, kļūdainu faktiskās situācijas vērtējumu, Regulas 2015/63 5. panta [1. punkta] f) apakšpunkta pārkāpumu un nepareizu piemērošanu, kā arī nediskriminācijas un labas pārvaldības principu pārkāpumu.

— Šajā ziņā tiek norādīts, ka Vienotā noregulējuma valde ir kļūdaini piemērojusi Regulas 2015/63 5. panta [1. punkta] f) apakšpunktu, radot dubultas uzskaites situāciju.
3. Trešais pamats attiecas uz Savienības iestādes īstenotās rīcības prettiesiskumu, ārpuslīgumisko atbildību saskaņā ar LESD 268. pantu.

— Šajā ziņā tiek norādīts, ka Vienotās noregulējuma valdes rīcībai piemīt visi elementi, kas Eiropas judikatūrā vienmēr ir bijuši prasīti šādas prasības iesniegšanai, proti, iestādēm pārmestās rīcības prettiesiskums, zaudējumu faktiska esamība un cēloņsakarība starp attiecīgo rīcību un norādītajiem zaudējumiem.
4. Ceturtais pamats, kas ir izvirzīts pakārtoti, attiecas uz efektivitātes, līdzvērtības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu un no tā izrietošo Regulas 2015/63 nepiemērojamību.

— Šajā ziņā tiek apgalvots, ka ar iespējamo pretrunu starp minēto regulu un prasītājas situāciju esot pārkāpti iepriekš minētie principi, ciktāl uz subjektiem, kas atrodas tādā pašā faktiskajā situācijā kā ICCREA, attiecas iemaksu atvieglojumi, kas prettiesiski pasliktina prasītājas situāciju, kā rezultātā analogas situācijas tiek aplūkotas atšķirīgi.

(¹) OV 2015, L 11, 44. lpp.

ISSN 1977-0952 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5201 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
L-2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV